

November 2024

Kings Things

Stephen King Fanclub Magazine

STEPHEN KING
FANCLUB
GRIEZELIG GEZELLIG

**Kort verhaal van
Jack Lance**

Grasmaaien

**Rose Madder
(Rosie)**

**De 100 beste
horrorfilms aller tijden**

**TWEE boeken
WINacties!**

**Stephen King 's belangrijkste
leeservaringen**

Kings Things

Griezelig Gezellig

November 2024

Het schiet alweer heel erg op naar de feestmaand december... De weersverwachting verandert en het wordt kouder en natter. Hét weer om lekker binnen in de warmte onder een plaidje lekker een boek te lezen dus. Daar willen we je graag bij helpen, want deze keer hebben we weer eens een kort, gemeen en huiveringwekkend verhaal van Jack Lance in onze Kings Things!

Verder in deze Kings Things vind je een uitgebreid artikel over de totstandkoming van het boek *Rose Madder (Rosie)*, benoemt Laurens de 100 beste horrorfilms aller tijden en beschrijft hij Stephen King's belangrijkste leeservaringen.

Er is daarnaast ook aandacht voor nieuwe Nederlandse Stephen King-uitgaven en er zijn nieuwtjes, een prijsvraag en natuurlijk weer een aantal filmrecensies. Verder toont Pitou ons zijn laatste aanwinst uit Denemarken.

En heb je misgegrepen bij de hardcover van de limited fanclub-uitgave van *Shining in the Dark*? Er komt nog een laatste kans om er een te bemachtigen. Binnenkort hoor je hier meer over.

Veel leesplezier,

de Stephen King
Fanclub Crew

Deze Kings Things is verzonden naar 2418 fans

Er zijn 3162 fans op

Hartelijk welkom allemaal!

DONATIES

Ook in 2024 kunnen wij jullie donaties weer goed gebruiken. Voor elk bedrag, groot of klein, zijn we dan ook erg dankbaar. We gebruiken het voor de verzendkosten van prijzen, kosten KvK, software en hosting van de website, maar ook voor de merchandise, de organisatie van een fanclubdag en andere mogelijkheden om kortingen voor fans te creëren.

Help ons en stort een bedrag naar keuze op rekening **NL80 ABNA 0105 1552 68** t.n.v. stichting Stephen King Fanclub.

Van sommige bedrijven krijgen wij een percentage als je er via de link heen surft en iets koopt. Iedereen die iets kocht bij een van onze sponsors, in onze eigen fanclubwinkel of via Stephen King Fans: hartelijk dank voor jullie ondersteuning!

We hopen dat iedereen die een prijs mag ontvangen, de verzendkosten weer terug naar ons wil overmaken, want de fanclub kan alleen blijven doorgaan dankzij donaties.

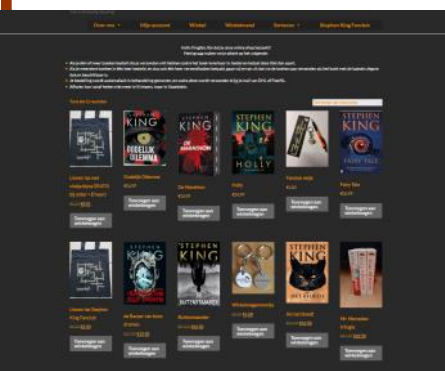
De Fanclubshop

verkoopt ook merchandise zoals linnen tassen, winkelwagenmuntjes, pennen en we hebben ook de laatste nieuwe boeken te koop (zo lang de voorraad strekt)!

Aangekondigde bijzondere edities ook verkrijgbaar in voorverkoop!

Deze mailinglist wordt mede mogelijk gemaakt door

De limited fanclubuitgave!

Paperback

Uitgeverij Stephen King Fanclub

Paperback ISBN: 9789083175416

Prijs: € 19,00

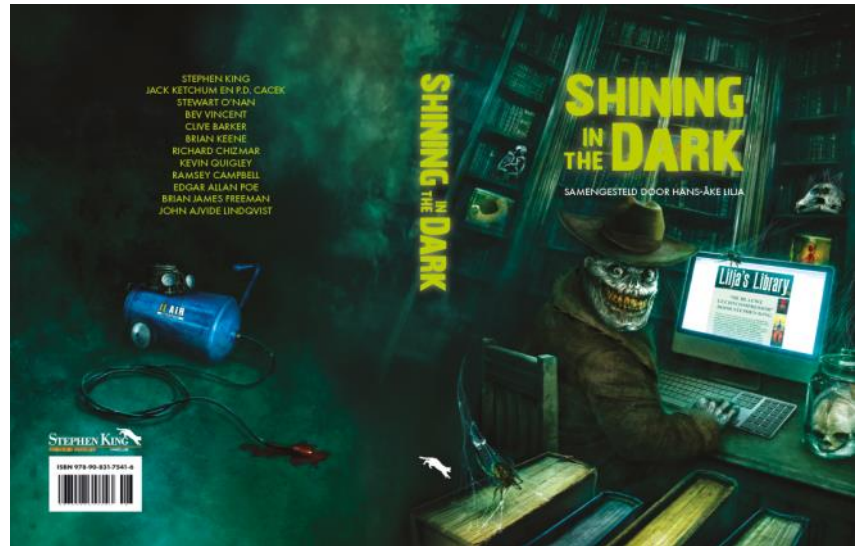
350 stuks van gedrukt

HARDCOVER GEMIST?

Momenteel zijn er nog paperbacks beschikbaar in de shop. We hebben de stand opgemaakt hoeveel hardcovers er nog beschikbaar zijn. Hier kun je dan voor inschrijven via een loterij, en vervolgens loten we uit alle personen die nog geen exemplaar hebben kunnen bemachtigen een aantal fans die dan alsnog een exemplaar mogen aanschaffen. Ook eventuele *Gwendy's Trilogie* (met handtekeningkaartje) worden dan in de winkel gezet voor de loterij.

Er is een Kings Things EXTRA verzonden met hoe je dat precies kunt doen, en dit is dus alleen bedoeld voor fans die de hardcover nog niet hebben kunnen kopen.

Gaat het je alleen om het verhaal, en niet om de verteller, koop dan gerust een van de paperbacks die nog in voorraad zijn op <https://www.stephenking.nl/Winkel/>

In deze Kings Things vind je het verhaal *Grasmaaien* van Jack Lance. Heel graag maken we je nog even attent op de bundel waarin dit verhaal ook is verschenen... want:

Er is nog veel meer te lezen in *Goede Voornemens*

'Elke dag kan de eerste zijn om dingen helemaal anders te gaan doen. Stel niet weer uit, maar begin nu met wat je echt wilt. Waarom zou je wachten? Maak je goede voornemens waar. Ga gezonder

leven. Maak je lichaam weer slank en fit. Neem meer tijd voor jezelf en je dierbaren. En doe de dingen waar je hart voor hebt, stop met wat je moet doen en waar je niet achter staat. Veranderingen in je leven beginnen door jezelf de juiste dingen te beloven.' *Roland Bos.*

Noot van de uitgever: door omstandigheden rondom de heer Bos zijn wij genoodzaakt dit manuscript te publiceren. We wensen de heer Bos sterkte en ook de lezers die de bijzondere en soms ronduit vreemde verhalen in deze bundel tot zich durven te nemen.

Zes verhalen... over goede voornemens...

Het boek kost nu 15 euro, inclusief verzendkosten binnen NL

Wie verwen jij de komende feestdagen met zo'n griezelboek?

De set van alle drie de bundels met korte verhalen is nu extra voordelig!

Van € 52,50 voor € 35,00

Bestel hier dit voordelige trio!

Win een 'BLOEDDORST' van Mark van Dijk

Dankzij de auteur mogen we 5 exemplaren weggeven!

Op de fanclubdag maakten we al 15 mensen blij met een exemplaar van dit spannende boek! Maar we hielden er nog een paar over, om ook de mensen die niet in gelegenheid zijn geweest om die dag bij ons langs te komen te kunnen verblijden met een exemplaar.

Bloeddorst is een huiveringwekkende en spannende thrillerroman over kannibalisme in Nederland. Over het boek: Een kannibalistisch genootschap opereert al jaren in het diepste geheim in Nederland. Op geraffineerde wijze weet één van de leden de tienjarige Jack Klinkhamer te ontvoeren voor een lugubere feestavond. Jack wordt verstoppt in een bunker die diep in de Katwijkse Zuidduinen verscholen ligt. Alleen zijn ontvoerder is op de hoogte van deze locatie. Wanneer Jack later die avond niet op het feest gepresenteerd wordt, weet de leiding van het genootschap dat er iets gruwelijk mis is gegaan. Om hun geheim te bewaren moeten ze Jack eerder vinden dan de politie en alle sporen wissen. De oudere en vermoeide rechercheur Jim Nieuwpoort, hoofd van de tactische recherche, leidt het politieonderzoek naar het verdwenen jongetje. Samen met zijn team zet hij alles op alles om hem te vinden, om uiteindelijk in een situatie terecht te komen waarin hij keuzes moet maken. De belangrijkste keuzes van zijn leven.

Een recensie vind je in het [Kings Things archief](#), onder februari 2013.

Wat moet je doen om in aanmerking te komen om één van deze vijf *Bloeddorst* boeken te winnen?

Heel simpel eigenlijk... maar volg *precies* deze regels:

- Mail naar fanclub@stephenking.nl met het antwoord op deze vraag: Welke quote van Edgar Allan Poe haalt schrijver Mark van Dijk aan, op de eerste pagina van zijn website?
- Zet in de omschrijvingsregel alleen het woord BLOEDDORST
- Zet in dezelfde mail je naam en adresgegevens PLUS je emailadres (nodig voor de verzending als je wint).

En dat is alles!

In de Kings Things van december/januari (uitgave eind november) laten we weten wie de loterij won tussen alle inzenders met het juiste antwoord en dan worden ze ook verzonden.

Nieuwsflits

The Institute

Zoals jullie vast niet is ontgaan, wordt het boek *Het Instituut* verfilmd door MGM+. Ze maken een serie van het boek dat in 2019 verscheen.

King gaf er al een tweet over, en lijkt tevreden te zijn.

Op de foto eronder zie je foto's van mensen die je terug gaat zien in deze serie. Naast de eerder aangekondigde Mary-Louise Parker, Ben Barnes, Simone Miller en Jason Diaz zul je ook deze acteurs te zien krijgen als vaste gasten: Joe Freeman, Fionn Laird, Hannah Galway, Julian Richings, Robert Joy, Viggo Hanvelt, Arlen So, Birva Pandya, Dan Beirne, Martin Roach (Suits) en Jane Luk.

De serie is van regisseur/uitvoerend producent Jack Bender (die eerder *Mr. Mercedes* maakte), schrijver/uitvoerend producent Benjamin Cavell en MGM+ Studios. De productie begint later dit jaar in Nova Scotia.

Kings op de foto

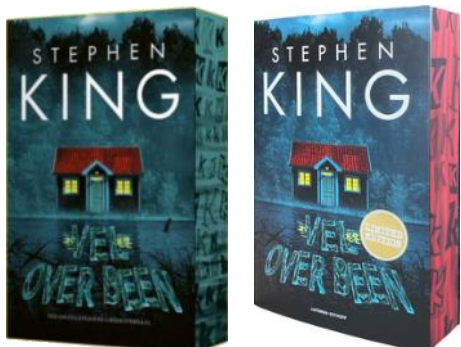
Stephen King is hier op de foto te zien, samen met vrouw Tabitha en zoon Joe Hill. Natuurlijk ontbreekt Molly, the thing of Evil ook niet :)

King staat steeds vaker met een kruk op de foto's; zijn recente heupoperatie en revalidatie daarvan hebben daar vast mee te maken...

Vel over Been boekblok

In de aanloop naar de uitgave van de speciale *Vel over Been* editie, blijkt Luitingh-Sijthoff een mock-up plaatje te hebben gebruikt in de communicatie.

De werkelijke versie heeft geen groen/zwart bedrukt boekblok, maar een rood / zwart.

Dank aan Fokke voor de vraag hierover!

Win een Gwendy Trilogie

Dankzij de Boekerij mogen we 5 stuks Gwendy's Trilogie weggeven!

Omdat er iets mis was gegaan in de verzending, en de *Gwendy Trilogie* niet op tijd was voor de loterij op de fanclubdag, geven we via Kings Things deze gloednieuwe exemplaren weg. Ook als je er zelf al eentje hebt (natuurlijk met zo'n mooi kaartje met Richard Chizmar zijn handtekening erop) mag je gewoon mee doen. Geef het dan gewoon weg aan iemand die het boek nog niet heeft :)

Meer over het boek:

Eindelijk is er een vertaalde trilogie van Gwendy! Eerder kon je *Gwendy's Knoppenkist* (deel 1), een samenwerking van Stephen King en Richard Chizmar al kopen/lezen, maar House of Books heeft daarna de andere delen niet meer uitgebracht. Nu komt Boekerij met de trilogie! De Gwendy-trilogie bestaat dus uit: *Gwendy's knoppenkist*, *Gwendy's magische veer* en *Gwendy's laatste taak*.

ISBN 9789049204815

608 pagina's

LET OP! Dit boek is NIET voorzien van een kaartje met daarop de handtekening van Richard Chizmar!

Een ongekend duo: Stephen King & Richard Chizmar schrijven samen nagelbijtende spanning

In *Gwendy's knoppenkist* verandert het leven van de twaalfjarige Gwendy Peterson voor altijd wanneer ze van een vreemde man een mysterieuze houten kist krijgt. Die biedt verleidelijke lekkernijen en vintage munten, maar de man waarschuwt haar dat als ze op een van de prachtig gekleurde knoppen van de kist drukt, dood en verderf zullen volgen.

Jaren later, in *Gwendy's magische veer*, is Gwendy een succesvolle schrijfster geworden met een veelbelovende toekomst in de politiek. Maar wanneer de knoppenkist plotseling weer in haar leven verschijnt, moet ze beslissen of ze bereid is alles op het spel te zetten voor de verleiding die hij biedt.

En in het spannende slot, *Gwendy's laatste taak*, proberen kwade krachten de knoppenkist in hun bezit te krijgen. Het is aan senator Gwendy Peterson om hem koste wat kost voor hen verborgen te houden. Maar waar kan iemand zoiets destructiefs verbergen voor zulke machtige wezens?

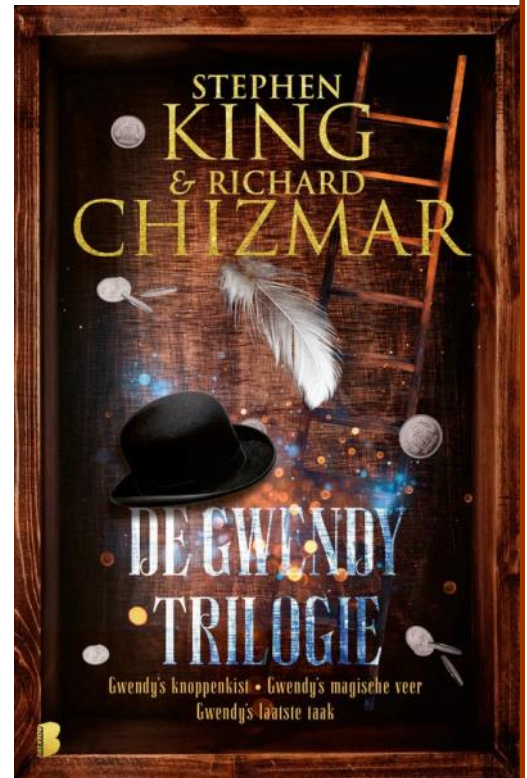
Wat moet je doen om in aanmerking te komen om één van deze 5 Gwendy's te winnen?

Heel simpel eigenlijk... maar volg **precies** deze regels:

- Mail naar fanclub@stephenking.nl met in de omschrijvingsregel alleen het woord GWENDY.
- Vertel ons op welke datum de laatst gehouden Stephen King Fanclub(mid)dag is gehouden.
- Zet in dezelfde mail je naam en adresgegevens PLUS je emailadres (nodig voor de verzending als je wint).

En dat is alles!

In de Kings Things van december/januari (uitgave eind november) laten we weten wie de loterij won tussen alle inzenders met het juiste antwoord en dan worden ze ook verzonden.

Alle data onder
voorbehoud
van de uitgever

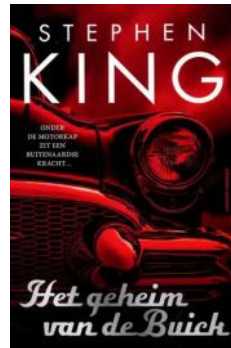
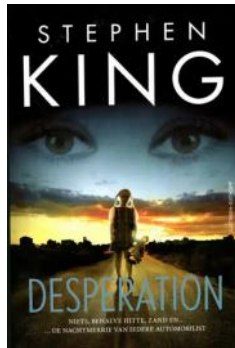
Wordt verwacht Nederland

Verschenen in oktober

In onze Winkel zijn weer nieuwe exemplaren van de speciale *Vel over Been* op voorraad!

Bij Boekenvoordeel zijn deze 3 titels verschenen (van links naar rechts): *Desperation*, *De ogen van de Draak* en *Het geheim van de Buick* met ISBN 9789021052854, 9789021052847 en 9789021052830.

De verzamellijst is al bijgewerkt, de boekpagina volgt later deze maand.

Limited fanclub uitgave

Verzameling korte verhalen, incl. het niet eerder in Nederland gepubliceerde verhaal van Stephen King: *De blauwe luchtcompressor!*

Er zijn alleen nog paperbacks over van de 350 gemaakte exemplaren: in onze Winkel à € 19 p/st (1 p/p).

(brievenbuspost)

november 2024

De Dromenvanger

Luitingh Sijthoff
Paperback
ISBN 9789021051437
voor € 22,99

november 2024

Werk in Uitvoering

Luitingh Sijthoff
Limited Edition
ISBN 9789049204815
voor € 25,99

Paperback met
flappen en bedrukt
boekblok

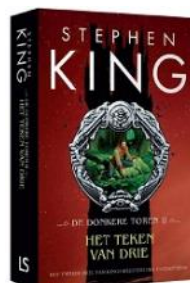
Bestel dit speciale
boek alvast in onze
fanclubshop in de
voorverkoop!

november 2024

Teken van drie

Luitingh Sijthoff
Paperback
ISBN 9789021051420
voor € 22,99

november 2024

Over leven en schrijven 25-jarig jubileum

Luitingh Sijthoff
ISBN 9789049205218
voor € 24,99

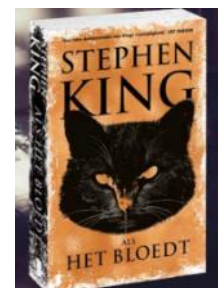
Paperback met
flappen, NIEUW
voorwoord en nieuwe,
herziene aanraders.

Bestel dit boek alvast
in onze fanclubshop
in de voorverkoop!

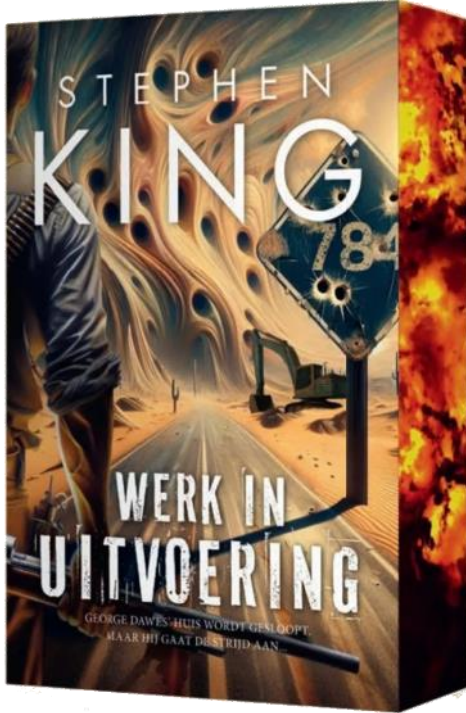

januari 2025
Als het Bloedt

De Boekerij
Paperback
ISBN 9789049205539
voor € 12,99

Nieuwe edities in de webshop

Limited edition

Werk in Uitvoering

Softcover (er komt geen hardcover) met 304 pagina's
Luitingh-Sijthoff
ISBN 9789021052069 voor € 25,99
Verwacht in november 2024

Bestel dit boek alvast in onze fanclubshop in de voorverkoop!

In november komt ook de speciale editie van *Over leven en schrijven*; ze kunnen zodra beide zijn verschenen met elkaar worden meegestuurd.

Een man weigert te verhuizen als er een weg aangelegd moet worden op de plaats waar zijn huis staat... In *Werk in uitvoering* van Stephen King doet een man werkelijk alles om zijn huis te behouden. Om louter bureaucratische redenen is de gemeente van plan om Route 784 bij het gehuchtje Westgate door te trekken. Niet vanwege verkeersdrukke of betere bereikbaarheid. Nee, jaarlijks moet er een aantal kilometers aangelegd worden om zo het recht op subsidie te behouden. Dat er daardoor een aantal huizen gesloopt moet worden, interesseert de overheid niets. En dat is nu precies wat Bart George Dawes niet van plan is om te accepteren... Stephen King beschrijft in *Werk in uitvoering* met mededogen een man die zijn leven hard heeft gewerkt om een bestaan op te bouwen. Een bestaan dat hij met één handtekening van de overheid vernietigd ziet worden.

Deze boeken verschijnen beide (onder voorbehoud uitgever) in november, en ze kunnen daarom zodra beide zijn verschenen, met elkaar worden meeverzonden.

Over Leven en Schrijven

Met nieuw voorwoord en nieuwe aanraders om te lezen!

Over leven en schrijven - jubileumeditie 25 jaar

Luitingh-Sijthoff
ISBN 9789049205218
voor € 24,99

Paperback met flappen, NIEUW voorwoord en nieuwe, herziene aanraders.

Bestel dit boek alvast in onze fanclubshop in de voorverkoop!

Met je aanschaf bij de fanclub sponsor je de fanclub, aangezien wij van de uitgeverij een percentage krijgen van elk gekocht exemplaar.

Dat gebruiken wij dan weer voor de kosten van de website, verzendkosten van prijzen, of het laten maken van merchandise, die we vaak weer aan fans cadeau geven (pennen enz).

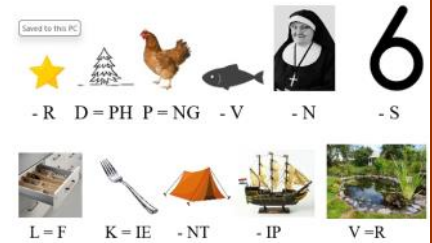
PRIJSVRAAG

Oplossing vorige maand

In de Kings Things van oktober moest je een rebus oplossen, waar – als je dat goed deed – de zin uitkwam: Stephen King is onze favoriete schrijver.

Dat wist ook Patricia Weber, die zich graag laat verrassen met een van onze boeken. *Als werelden botsen* gaat binnenkort onderweg naar Vinkeveen!

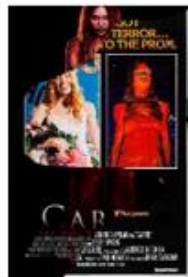
Niet gewonnen? Hieronder staat weer een nieuwe prijsvraag!

Filmposter-mix

Sommige verhalen van Stephen King zijn de afgelopen jaren meerdere keren verfilmd. Dat betekent dat er ook verschillende filmposters gemaakt zijn. Hieronder zie je telkens een 'mix-poster' van de oude en nieuwe verfilming van hetzelfde verhaal. Kun jij ons zeggen om welke film(s) het gaat?

1.

2.

3.

4.

5.

Stuur je oplossing voor 20 november naar fanclub@stephenking.nl

Vermeld in de omschrijving het woord PRIJSVRAAG, en vergeet je adresgegevens niet, zodat we je de prijs kunnen toesturen!

Geef ook aan welk van de boeken uit onderstaande rijtje je zou willen winnen. Kies uit:

1. *Over zijn Lijk* van James Herbert
2. *Jonathan / De Achterblijvers* van Inse Martin (recensie-exemplaar)
3. *Nachtogen* – verhalenbundel van Jack Lance

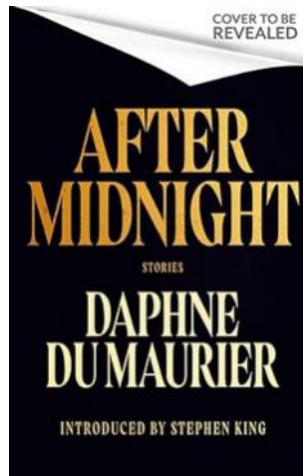

Nieuwsflits

The Running man

Er is bekend gemaakt door Paramount Pictures dat de verfilming van *The Running man* in Amerika op 21 november in de bioscopen te zien zal zijn.

Of Nederland aanhaakt is bij ons nog niet bekend.

Voorwoord King

Zoals veel fans wel weten, vind Stephen King de eerste zin uit het boek *Rebecca* van Daphne Du Maurier †, een van de mooiste die bestaat.

Misschien om die reden is hij nu gevraagd om een voorwoord te schrijven voor het boek *After Midnight*. Deze gloednieuwe bundel brengt voor het eerst dertien van du Mauriers grootste griezelverhalen samen - waaronder *The Birds* en *Don't Look Now*. Waarschijnlijk komt deze niet in het Nederlands (nog onbekend), maar hij is in het Engels al wel te bestellen op amazon.com. Verwacht in oktober 2025.

Shawshank Funko's

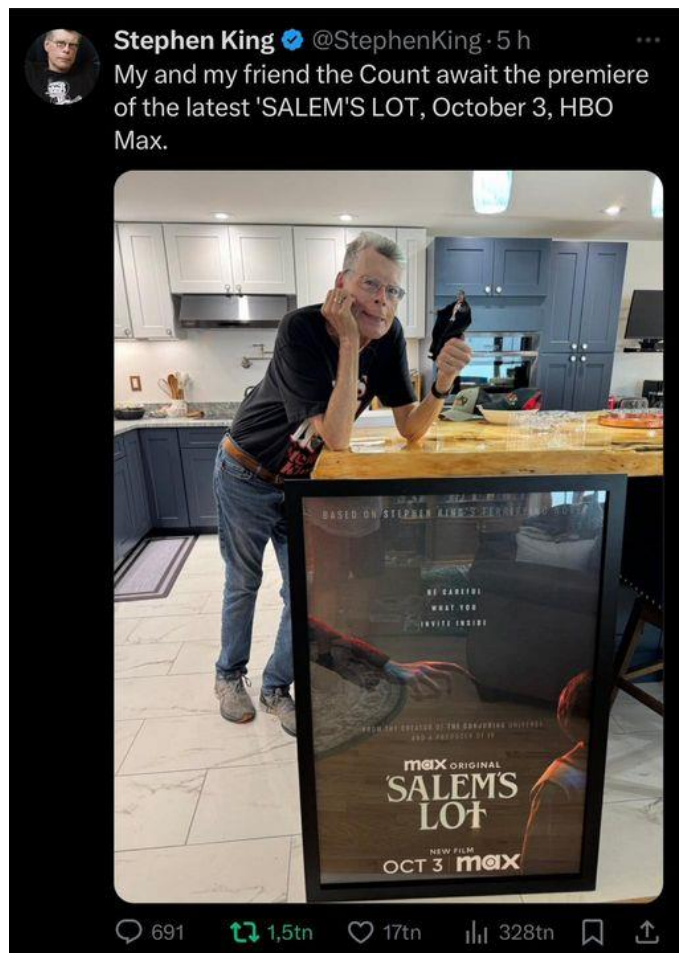
Funko maakt dit keer eens poppetjes van *The Shawshank Redemption*. Andy en 'Red' zijn in de diverse online winkels in Nederland ook al te vinden om te bestellen in de voorverkoop. De verwachte uitgavedatum is december/januari.

Salem's Lot remake

Er is interessante informatie opgedoken over de nieuwe *Salem's Lot* verfilming. Den of Geek sprak met Gary Dauberman, die onthulde dat zijn eerste versie van de film meer achtergrondinformatie over de stad bevatte en ongeveer drie uur lang was, vergeleken met de bijna twee uur van de uiteindelijke versie. Maar er is veel uit weggelaten, een noodzakelijk kwaad aldus Dauberman.

Een van de dingen die zijn weggefallen, is een scène waarin Ben Mears als kind het Marsten Huis binnensloep en een mogelijk bovennatuurlijke ervaring had. Dauberman onthulde ook dat er een verwijderde scène is waarin een nummer van Comics Review voorkomt.

De serie is vanaf begin oktober te zien op HBO max.

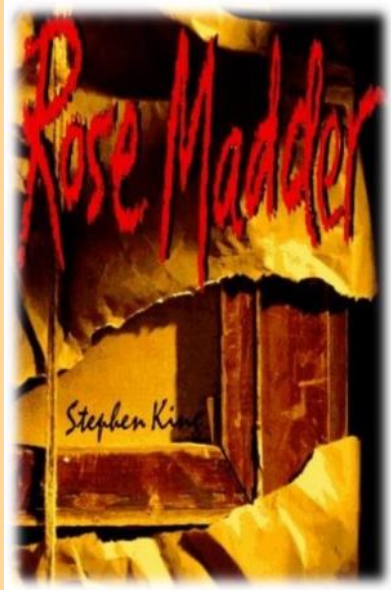
Rose Madder (Rosie)

Door Ewald

Het verhaal van *Rose Madder* stamt uit 1995 en is bij ons bekend als *Rosie*. Het boek gaat over Rose Daniels. Zij wordt al jarenlang mishandeld door haar man Norman. Ze vlucht en duikt onder bij een organisatie voor mishandelde vrouwen. Haar man blijft haar echter als een fanatieke woeste stier najagen.

In een winkel komt Rosie een bijzonder schilderij tegen, van een landschap met daarin een dame in een blauwe jurk. Dit schilderij oefent een sterke aantrekkingskracht op haar uit en ze besluit het te kopen. Op een gegeven moment beseft ze dat zij het schilderij binnen moet stappen om het verleden achter haar te laten. Hier komt het tot een climax waarbij ze kan afrekenen met haar woeste ex-man.

Het boek is in de Verenigde Staten uitgegeven door Viking Penguin en in Engeland door Hodder & Stoughton. In beide landen werden er echter al snel aanpassingen gedaan aan de boekomslag en in Engeland ook aan het boek zelf.

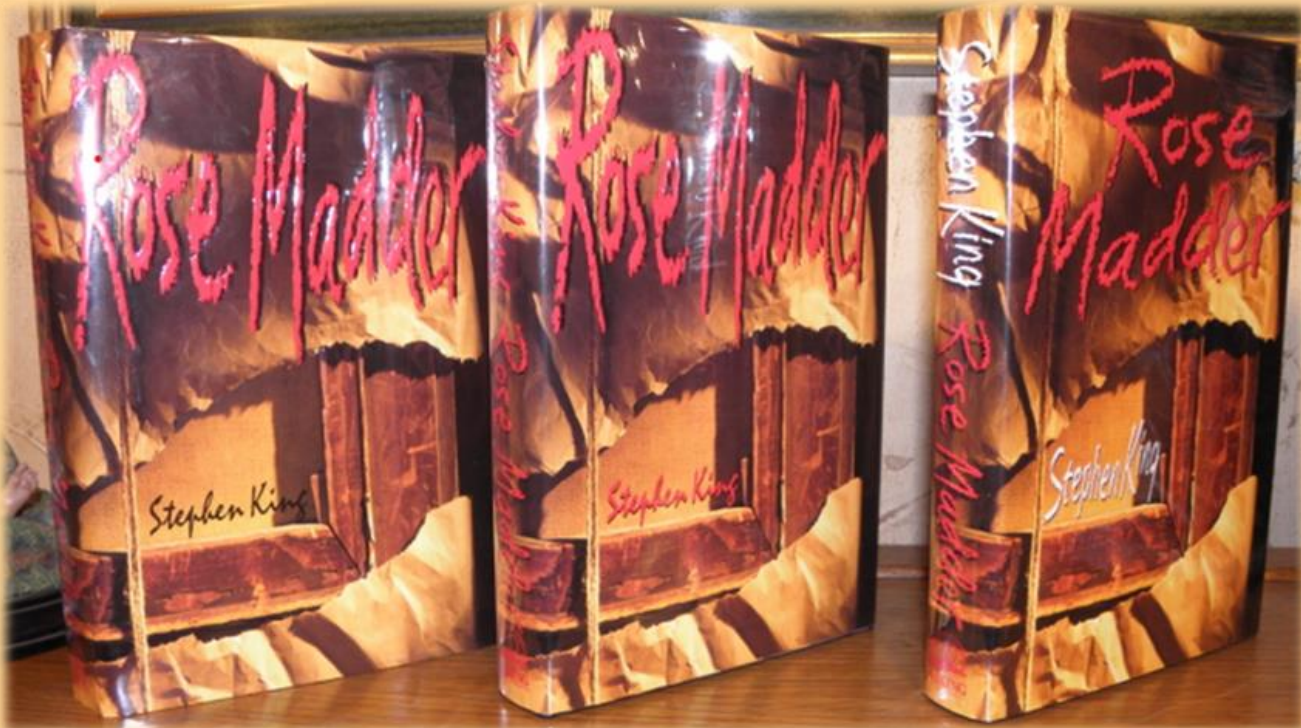
De oorspronkelijke Amerikaanse stofomslag had de gehele titel op een lijn staan en de naam van Stephen King in het zwart. Er staat dan nog geen barcode met ISBN nummer op de achterkant. De binnenflappen zijn onbedrukt. Op de rug van deze versie zijn alle letters in het rood afgedrukt. De afbeelding zelf toont een half uitgepakte schilderijlijst.

Deze zeer zeldzame versie is uiteindelijk niet in publicatie genomen. Er bestaan waarschijnlijk maar 6 van deze omslagen. Nagenoeg allemaal zijn deze in bezit van Terry Newsom, die ze via via in bezit kreeg. De onder vele Stephen King-verzamelaars zeer bekende Bob Jackson heeft er, als een van de weinigen, ook een in bezit.

Er bleken naast deze editie ook nog andere proefversies te bestaan. Bob Jackson heeft een proefdruk in bezit met de naam Stephen King in rood in plaats van in zwart. Verder komt deze versie overeen met de andere proefdruk. Van deze laatste versie zouden er nog een paar dozijn bestaan maar deze zijn nooit in de handel gekomen.

+

Links de eerste versies en rechts de uiteindelijke versie.

Rose Madder (Rosie)

Door Ewald

Links de achterkant van de eerste versies en rechts van de uiteindelijke versie.

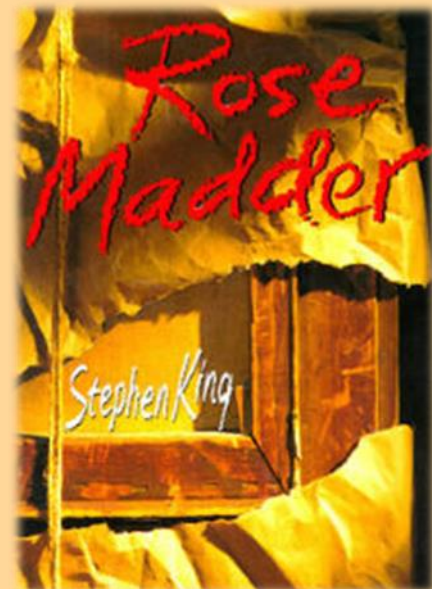
Zowel de uitlijning van de titel als de kleur en het lettertype van de auteursnaam werden aangepast. De letters van Stephen King staan nu los in plaats van aan elkaar geschreven. Na deze ontwerpwijzigingen volgde er nog een laatste proefdruk.

Bij deze proefdruk valt op dat de naam Stephen King wat meer naar de schilderijlijst toe is uitgelijnd en dat op de rug het logo van Viking Penguin ontbreekt. Ook is de barcode met het ISBN nummer nog niet vermeld.

De barcode en het logo van Viking werden uiteindelijk toegevoegd en de naam van Stephen King werd wat meer naar links uitgelijnd, verder van de lijstkant af. Daarnaast werden de kleuren wat meer naar het gele spectrum aangepast.

Vervolgens werd door uitgeverij Viking een oplage van 1.750.000 exemplaren gedrukt in mei 1995.

De Amerikaanse uitgave is voorzien van één illustratie die vooraan in het boek staat, gemaakt door Mark Geyer. Helemaal in het midden van die illustratie, rechts van de zuilen, staat een vrouw (Rosie?).

Rose Madder (Rosie)

Door Ewald

Illustratie van
Mark Geyer.

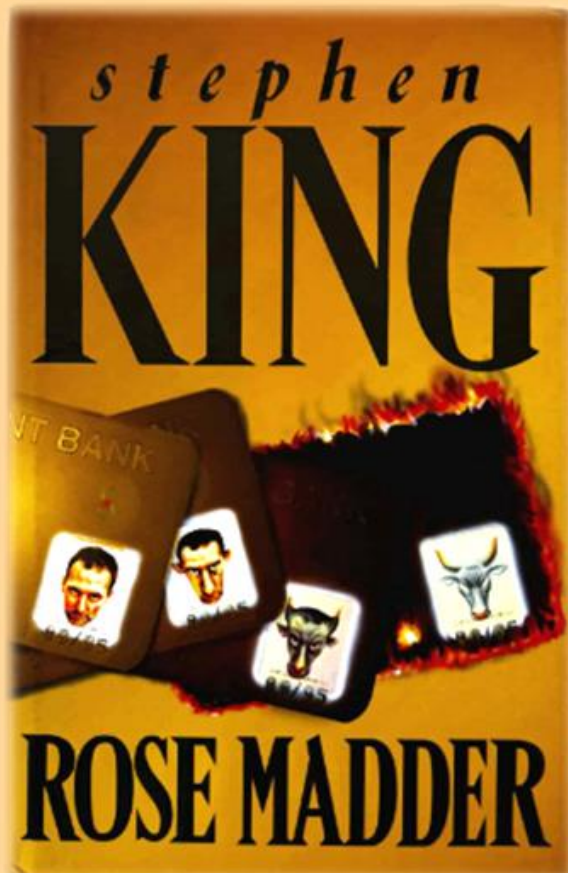
Zoals gezegd werd de oorspronkelijke Engelse versie ook al snel door uitgeverij Hodder & Stoughton aangepast. De originele eerste editie heeft op de stofomslag vier creditcards met afbeeldingen van Rosie's ex-man in verschillende gedaantes. Te beginnen met zijn normale gezicht en eindigend met het beest (de dolle stier) die hij was geworden. De schutbladen van deze editie zijn zwart en de boekbinding is eenvoudig van aard (zie links onder).

De herziene 1^e editie heeft nagenoeg dezelfde stofomslag. Alleen de rechter binnenflap is aangepast. Hier staat een intro, nu met de afbeelding voor het boek *Insomnia*. De grootste aanpassingen zitten in het boek zelf. De binding is verbeterd en het boek heeft een leeslint gekregen. Daarnaast hebben de schutbladen een grote grijze roos met een rode bloeddruppel op een van de blaadjes in plaats van de geheel zwarte schutbladen.

Opmerkelijk is dat er na de herziening nog steeds sprake is van een eerste editie. Beiden hebben de volledige nummering waaraan de 1^e druk is af te leiden: 10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

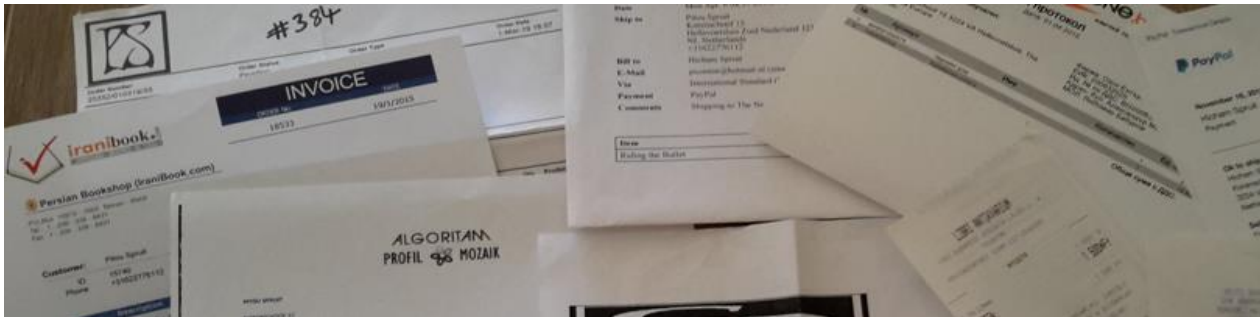

Met dank aan Bob Jackson voor het gebruik van zijn foto's.

King over de grens

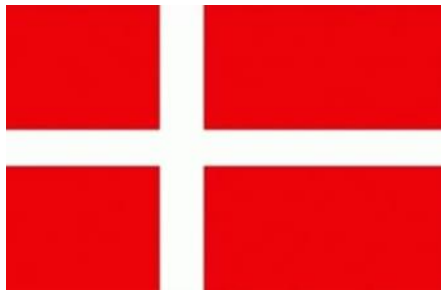
Door Pitou

Je bent op vakantie vast wel eens een verdwaalde pocket van Stephen King tegen gekomen. In dat rek van de supermarkt, in een boekenzaakje uit dat ene dorpje of eentje die is achterlaten in de lobby van een hotel. Zo kwam ik in de beginjaren 90 op het idee om uit elk land een boek van Stephen King te verzamelen. Vrienden en familieleden, die op vakantie gingen, kregen van mij smeebedes om een exemplaar mee te nemen vanuit de hele wereld. In deze rubriek lezen jullie in welke landen de verhalen van King zijn vertaald en hoe ik aan mijn edities ben gekomen.

Deze maand

Denemarken

HOOFDSTAD: KOPENHAGEN

OFFICIELE LANDSTAAL: DEENS

Een paar jaar terug was ik in Kopenhagen. In deze sfeervolle, maar ook erg dure stad aan het water vormen de kleurvolle koopmanshuizen van Nyhavn het visitekaartje. En als je door de haven loopt, breng je natuurlijk gelijk een bezoek aan Lille Havfrue, oftewel de Kleine Zeemeermin. Kopenhagen herbergt zelfs, met het in 1843 geopende Tivoli, één van de oudste pretparken ter wereld. Ik hoefde niet op zoek te gaan naar een King want die had ik destijds in 1996 gekregen van kennissen die op vakantie waren in Denemarken.

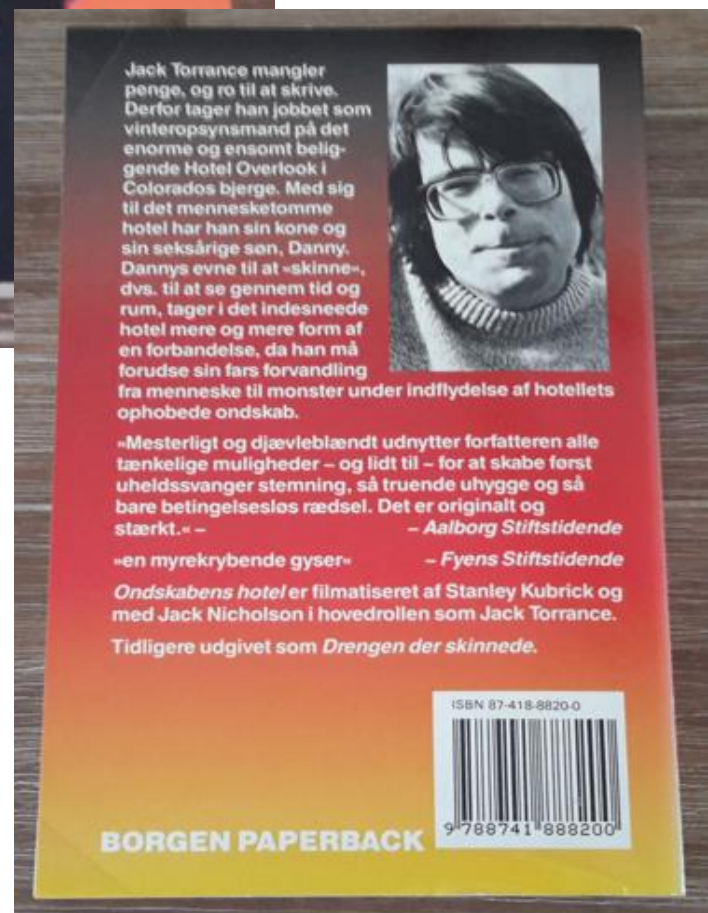
Ondskabens hotel

King over de grens

Door Pitou

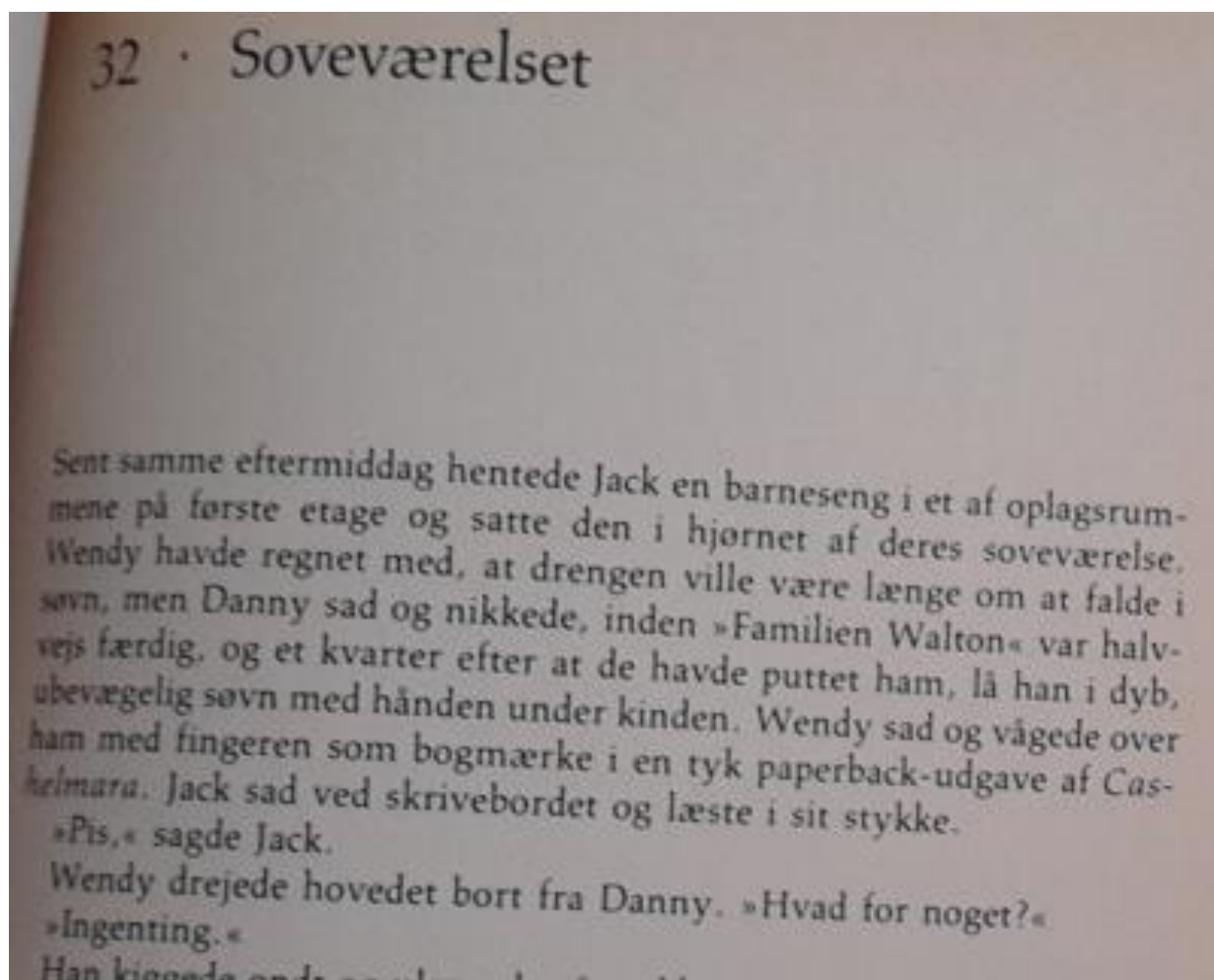
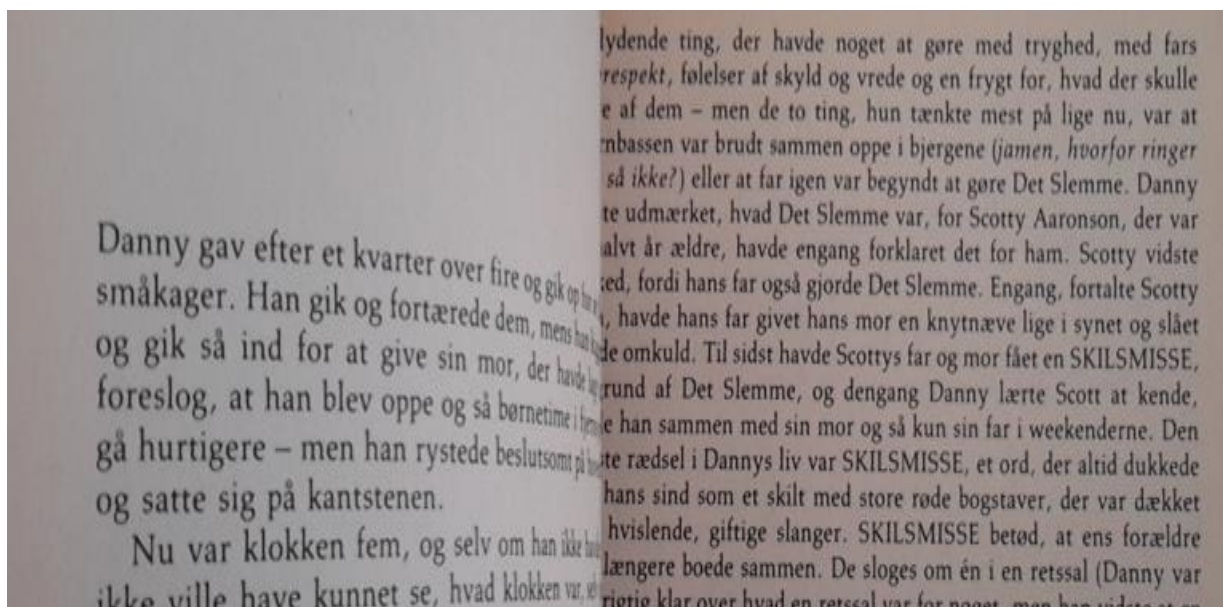

De editie *Ondskabens hotel* (*De shining*) is een softcover en heeft geen illustraties.

King over de grens

Door Pitou

TITEL: Ondskabens hotel (THE SHINING-DE SHINING)

JAAR VAN UITGAVE: 1994

UITGEVERIJ: BORGEN

De 100 beste horrorfilms aller tijden

Het Amerikaanse magazine *Variety* heeft een lijst samengesteld van de honderd beste horrorfilms aller tijden. Hoewel horror soms moeilijk te definiëren is en sommige filmtitels eerder als sciencefiction of thrillers kunnen worden beschouwd, zijn de meeste films uit deze lijst toch behoorlijk griezelig. In deze top 100 vinden we twee boekverfilmingen van Stephen King: *The Shining* (1980) van Stanley Kubrick op plek 18 en *Carrie* (1976) van Brian De Palma op plek 10. Op de [website](#) van *Variety* staat bij elke film een korte toelichting. Hieronder vind je de volledige lijst met daarin extra aandacht voor *The Shining*, *Carrie*, de top 10 en Kings eigen favoriete horrorfilm: *Night of the Living Dead* (1968) van George A. Romero (plek 6). Meer kijktips van King staan in zijn *Danse Macabre* (1981). Dit non-fictieboek werd in het Nederlands voor het eerst uitgegeven in 1986.

==

Door Siddhant Adlakha, Peter Debruge, William Earl, Owen Gleiberman, Courtney Howard, Tomris Laffly, Amy Nicholson en Rene Rodriguez
Variety, 9 oktober 2024

Foto: Alisa Goa for Variety

Vertaling door Laurens

Als cinema zoiets is als dromen met je ogen open, dan kunnen horrorfilms terecht worden gezien als 'wakkere nachtmerries': een kans om onze onbewuste angsten rechtstreeks onder ogen te komen - meestal als entertainment, maar soms ook met de expliciete bedoeling onszelf daadwerkelijk angst te laten aanjagen. De schrikmomenten op het scherm kunnen elke denkbare vorm aannemen, van iconische boemannen zoals Frankenstein en Freddy Krueger tot reële bedreigingen, of het nu een psychose, besmetting of een onaangename schoonfamilie is.

Bij het samenstellen van een lijst van de grootste prestaties binnen het horrorgenre hebben we alles in overweging genomen, van intellectuele hoogstandjes tot low budget films en van pure smakeloosheid tot gestileerde Hitchcock-films. Daarnaast blikten we helemaal terug tot films uit de eerste dagen van de moderne cinema. Nou, misschien niet helemaal naar het begin... Het verhaal gaat dat in 1895 vele kijkers terugdeinsden van angst toen ze een trein zagen binnenrijden op het station La Ciotat in het vijftig seconden durende filmpje van de Franse gebroeders Lumière. We beschouwen dit niet als horror, hoewel het zeker de capaciteit van het medium demonstreerde om mensen te laten schrikken.

De vraag "Wat is horror?" weerklonk in elke discussie van ons panel. Vele uren werden besteed aan het argumenteren over waar de grenzen liggen voor een genre dat vele carrières heeft gelanceerd. Hoe vaak heeft een van deze 'wakkere nachtmerries' je zo van streek gemaakt om in je dromen weer op te duiken?

De 100 beste horrorfilms aller tijden

100 Repulsion (1965)
 99 Suspiria (1977)
 98 The Devil's Backbone (2001)
 97 The Haunting (1963)
 96 Invasion of the Body Snatchers (1978)
 95 Dead Alive (Braindead) (1991)
 94 Event Horizon (1997)
 93 Cat People (1942)
 92 The Human Centipede 2 (Full Sequence) (2011)
 91 Dead of Night (1945)

90 A Page of Madness (1926)
 89 Horror of Dracula (1958)
 88 Blood Feast (1963)
 87 The Vanishing (Spoorloos) (1988)
 86 Village of the Damned (1960)
 85 Re-Animator (1985)
 84 Dead Ringers (1988)
 83 The Little Shop of Horrors (1960)
 82 What Lies Beneath (2000)
 81 The Wolf Man (1941)

80 House of Wax (1953)
 79 The Omen (1976)
 78 Angst (1983)
 77 The Blob (1958)
 76 I Walked with a Zombie (1943)
 75 The Descent (2005)
 74 A Nightmare on Elm Street (1984)
 73 Blood for Dracula (1974)
 72 Creature from the Black Lagoon (1954)
 71 Hostel: Part II (2007)

70 The Wailing (2016)
 69 Near Dark (1987)
 68 The Sixth Sense (1999)
 67 Possession (1981)
 66 The Babadook (2014)
 65 The Incredible Shrinking Man (1957)
 64 Planet Terror (2007)
 63 Dr. Jekyll and Mr. Hyde (1931)
 62 Gremlins (1984)
 61 Candyman (1992)

60 Funny Games (1997)
 59 What Ever Happened to Baby Jane? (1962)
 58 Raw (2016)
 57 Peeping Tom (1960)
 56 The Fly (1986)
 55 The Cabinet of Dr. Caligari (1920)
 54 Let the Right One In (2008)
 53 Eraserhead (1977)
 52 Blood and Black Lace (1964)
 51 Irreversible (2002)

50 Onibaba (1964)
 49 The Witch (2015)
 48 The Birds (1963)
 47 Godzilla (1954)
 46 The Thing (1982)
 45 The Invisible Man (1933)
 44 Manhunter (1986)
 43 Vampyr (1932)
 42 28 Days Later (2002)
 41 The Devils (1971)

40 Bride of Frankenstein (1935)
 39 Kwaidan (1964)
 38 Freaks (1932)
 37 Deep Red (Profondo Rosso) (1975)
 36 Hereditary (2018)
 35 Invasion of the Body Snatchers (1956)

34 Evil Dead 2: Dead by Dawn (1987)
 33 M (1931)
 32 The Night of the Hunter (1955)
 31 Ringu (1998)

30 Eyes Without a Face (1960)
 29 The Phantom of the Opera (1925)
 28 The Wicker Man (1973)
 27 Dracula (1931)
 26 The Innocents (1961)
 25 Scream (1996)
 24 The Blair Witch Project (1999)
 23 Dawn of the Dead (1978)
 22 Carnival of Souls (1962)
 21 Black Sunday (1960)

20 Get Out (2017)
 19 The Mummy (1932)

18 The Shining (1980)

Foto: Warner Bros / Everett Collection

Hoewel de film bij zijn eerste vertoning direct gemengde reacties ontving - en werd neergesabeld door auteur Stephen King - is Stanley Kubricks krankzinnige boekverfilming zo complex en verwrongen dat hij herhaaldelijk bekeken blijft worden en aanleiding gaf tot decennia van complottheorieën en obsessieve analyses. De tweederangs schrijver Jack Torrance (Jack Nicholson) en zijn vrouw Wendy (Shelley Duvall) krijgen de taak om te zorgen voor het afgelegen -en zeer spookachtige- Overlook Hotel. Terwijl hun zoon (Danny Lloyd) de gangen verkent, begint Jack zijn verstand te verliezen en volgt hij de aanwijzingen op van de geesten om hem heen. Duvall en Nicholson spelen op het scherpst van de snede. Maar de echte ster is het Overlook Hotel, waar onbeschrijflijke angst achter elke hoek schuilt: een lift die explodeert in een rivier van bloed, griezelige tweelingmeisjes, de dode vrouw in de groene badkamer - en dat allemaal voordat Nicholson zijn bijl oppakt. Kubrick doorspekt elk frame met een verstikkende dreiging en levert een korte cursus op hoog niveau in visueel vertellen en tempo, waarbij hij het publiek verleidt terwijl ze de gruwelijke geneugten tegemoet zien.

De 100 beste horrorfilms aller tijden

- 17 Diabolique (Les Diaboliques) (1955)
- 16 Halloween (1978)
- 15 Don't Look Now (1973)
- 14 Nosferatu: A Symphony of Horror (1922)
- 13 The Silence of the Lambs (1991)
- 12 King Kong (1933)
- 11 Alien (1979)

10 Carrie (1976)

Foto: Everett Collection

Pure sprookjesachtige horror-gelukzaligheid. Door Stephen Kings eerste roman te verfilmen, een soort Assepoester-dienaar-het-gala-gaat-en-een-bloedbad-meemaakt, maakte Brian De Palma een film vol spanning, maar hij sloot ook volledig aan bij de menselijke kant van het verhaal, wat zeldzaam is voor hem. Sissy Spacek als Carrie, de teruggetrokken, verlegen scholier die van scène tot scène een soort posttraumatische stress ervaart door haar fanatieke, fundamentalistische moeder (om nog maar te zwijgen van de gemene meiden op school), is zo ontroerend in haar kwetsbare, sproetige onhandigheid dat Spacek's vertolking betoverend is. Wat zij en Piper Laurie, als de gestoorde moeder, uitspelen, is niets minder dan *The Glass Menagerie* met 'vuile kussentjes' en vliegende messen. En de climax op het gala is zo doordrenkt van wankele romantiek dat wanneer het in een slachting verandert, het publiek zich lijkt te verenigen met de demonen van Carrie's telekinetische wraak. De laatste schokkende scène bereidde effectief het einde van 'Halloween' voor, en het is de engste afsluiting van alle horrorfilms.

9 Salò, or the 120 Days of Sodom (1975)

Zelfs zonder het te hebben gezien, is er geen film in de

Foto: Everett Collection

geschiedenis van de cinema die het publiek meer intimideert dan de laatste aanval op de decadente samenleving van de Italiaanse poëet Pier Paolo Pasolini. Een vernietigende afwijzing van zowel het fascisme (vandaar de locatie, een villa aan het Gardameer, waar Mussolini zijn laatste twee jaar doorbracht) als het neo-kapitalisme (waarbij zelfs het menselijk lichaam een consumptiegoed wordt), weerspiegelt Pasolini's obscene arthouse-film het meest controversiële werk van Markies de Sade, waarbij zestien jonge onschuldigen worden verzameld en onderworpen aan onuitsprekelijke vernederingen - van grafische verminkingen tot een gestoorde banket met uitwerpselen - niet door libertijnen (zoals in de roman), maar door vier intellectuele elitairen: Hertog, Bischof, Magistraat en President. Jarenlang was deze opruiende en wijdverspreid verboden film vrijwel onmogelijk te zien, en hij tartte de verbeelding met zijn illegale reputatie en expliciete beelden van meedogenloze martelsscènes. Voor degenen die moedig genoeg waren om hem op te sporen, heeft *Salò* niets van zijn kracht om te choqueren verloren. Het toont wreedheden en extreme perversies, dat zeker, maar de film *Salò* mag niet worden verward met pornografie. In plaats daarvan houdt Pasolini's verwrongen lakmoesproef de kijker medeverantwoordelijk voor het geweld. Door het ergste te confronteren, moeten we ons ook afvragen wat ons ertoe aantrekt.

8 Frankenstein (1931)

Foto: Everett Collection

De ultieme en perfecte monsterfilm. Laten we niet vergeten dat in de vroege jaren '30 Boris Karloffs creatuur, nu het iconische beeld van Old Hollywood-horror, een symbool was van pure misvormde angst, met dode ogen ingebed in een vierkant blok vlees en een log, bijna per ongeluk moorddadig, postuur. Door Mary Shelley's roman uit 1818 te verfilmen, maakte regisseur James Whale een gotisch Faustiaans sciencefiction-drama dat een meesterwerk van verhaalvertelling is (er gebeurt zoveel in de film ... en hij duurt slechts 69 minuten). Colin Clive's vertolking van de gekke dokter, bezeten door zijn verlangen om wat dood is tot leven te wekken, is gedreven door een hysterie die tegelijkertijd waanzinnig en eerbiedig is ("Het leeft!"). En Karloffs genialiteit, onder al die make-up, was dat hij het wezen een beschadigde kwetsbaarheid gaf, zonder hem ooit helemaal bewust te maken.

De 100 beste horrorfilms aller tijden

7 Audition (1999)

Foto: Omega Project

Het is geen geheim dat veel horrorfilms geworteld zijn in de weergave van mannelijke woede tegen vrouwen. Het tegenovergestelde zie je echter niet vaak, maar het zou geen overdrijving zijn om te zeggen dat Takashi Miike's ultrageweldadige thriller de 'Citizen Kane' is van visionaire sadistische feministische wraakfantasiëën. De film verleidt ons met beheerste sluwheid, terwijl hij medeleven oproept voor Shigeharu (Ryo Ishibashi), een weduwnaar wiens filmproducent-vriend een nep-castingauditie voor hem organiseert, zodat hij een nieuwe vrouw kan vinden. Hij ontmoet Asami (Eihi Shiina) en denkt dat hij de ideale partner heeft gevonden. Maar oordeel niet over een geisha-vrouw op basis van haar uiterlijk. Asami is een getraumatiseerd slachtoffer wiens missie het is om mannen te kwellen. Miike regisseert de film als een grote opera in de buitenwijken, opgevoerd in een hel voor pijnliehebbers. Je mond zal openvallen van afschuw, maar *Audition* is geen snelle publiekstrekker. Het is een sterk emotioneel drama waarin Shiina's vertolking een angstaanjagend beeld oproept van de donkere kant van het leren opkomen voor jezelf.

Foto: Everett Collection

6 Night of the Living Dead (1968)

Van Dracula tot Frankenstein en (in de echte wereld) Jack the Ripper; veel van Amerika's meest angstaanjagende monsters waren van Europese oorsprong. Maar niet de zombie. Ondanks alleen-in-naam-connecties met Caribische voodoo, is het idee van doden die uit hun graven opstaan - zoals gepresenteerd in George A. Romero's genre-definiërende klassieker - een zo

oorspronkelijk Amerikaanse angst als de horrorcinema maar kan bieden. Net als de vaag gedefinieerde besmetting die in *Night of the Living Dead* wordt getoond, heeft het hordes imitators voortgebracht. Deze sobere, low-budget, zwart-wit shocker (uitgebracht in een tijd waarin bijna twee derde van de Amerikaanse films in kleur werd gemaakt) blijft de meest krachtige: de wereld zoals we die kennen is uit de hand gelopen, en de enige schuilplaats is een kwetsbare boerderij, waar de vleesetende overblijfselen van onze medeburgers zich tegen ons hebben gekeerd. Door de Afro-Amerikaanse acteur Duane Jones in de hoofdrol te casten, gaf Romero het publiek extra sociaal commentaar. Het is een film die werd geboren in een tijd van raciale spanningen en burgerlijke onrust.

Wat is Stephen Kings favoriete horrorfilm?

"Ik heb diep nagedacht over deze vraag, misschien wel dieper dan het onderwerp - 'mijn engste horrorfilm' - eigenlijk verdient, ... maar ik heb echt enorm veel horrorfilms gezien, dus misschien is het wel een terechte vraag.

Mijn conclusie is dat de engste film varieert naargelang de leeftijd van de kijker. Als zestienjarige was de engste film voor mij *The Haunting* (geregisseerd door Robert Wise). Als volwassene was dat *The Blair Witch Project*, met dat opbouwende gevoel van onheil en die werkelijk afschuwelijke laatste 35 seconden. Maar over het algemeen zou ik zeggen *Night of the Living Dead*, het low-budget meesterwerk van George A. Romero.

Ik zal nooit de gladde oudere broer vergeten die een slechte Boris Karloff-imitatie doet - "Ze komen je halen, Barbara... daar is er een!" Hij wijst naar een oude dronkenlap die tussen de grafstenen wankelt, maar die oude dronkenlap blijkt een weer tot leven gewekte dode te zijn. Wanneer Barbara zichzelf in haar auto opsluit, ontdekt ze dat die gladde broer - Johnny - de sleutels heeft meegenomen. Ondertussen probeert de oude man bij haar te komen, en de kijker begrijpt dat hij niet zal stoppen. Het is een moment van pure, oeroude angst. Barbara zet de auto in z'n vrij (waarschijnlijk onmogelijk zonder de sleutel, maar dat kan blijkbaar wel in films) en laat hem de heuvel afrollen, waardoor ze tijdelijk ontsnapt.

Uiteindelijk overleeft niemand. Deze film heeft in de loop der jaren iets van zijn elementaire kracht verloren, maar ik herinner me nog steeds de hulpeloze angst die ik voelde toen ik hem voor het eerst zag. En nu ik erover nadenk, is er een duidelijke gelijkenis met *Blair Witch*: beide films hebben minimale of helemaal geen muziek, beide zijn gecast met onbekende acteurs die nauwelijks de kwaliteit van een zomerproductie in Paducahville lijken te hebben, en beide hebben low-tech special effects. Deze films werken niet ondanks die dingen, maar juist vanwege die dingen."

Foto: Everett Collection

De 100 beste horrorfilms aller tijden

5 Rosemary's Baby (1968)

Foto: Everett Collection

Tegen het einde van de jaren zestig leek het idee dat de duivel vrij rondliep in de wereld niet zo vergezocht. Roman Polanski's briljant verontrustende thriller is geworteld in een angstige visie op zwangerschap, die tegelijkertijd sympathie toont voor de vrouwen die er nachtmerries van zouden kunnen krijgen. Maar het knipoogt ook naar een samenleving die langzaam lijkt te flirten met de apocalyps. Het is de meest intieme film over Satan ooit gemaakt. Mia Farrow, met een Vidal Sassoon-kapsel dat een lugubere vorm van doodskampchic wordt, geeft een gedenkwaardige vertolking als Rosemary, de onschuldige vrouw van een ambitieuze toneelacteur (John Cassavetes) die een deal sluit met de duivelsaanbiddende sekte naast hen. Zij zullen Satan oproepen om Rosemary zwanger te maken, en hij krijgt de carrière die hij wil. Ruth Gordon, die zichzelf de taak toewijst om voor Rosemary te zorgen, belichaamt de banaliteit van het kwaad. De film wekt zo'n ultieme paranoia en spanning op dat het een van de laatste grote klassieke films is die voortkwam uit de New Hollywood-periode.

4 Jaws (1975)

Foto: Corbis via Getty Images

Een goede horrorfilm geeft het publiek een paar stevige schrikmomenten. Hij kan er zelfs voor zorgen dat ze die nacht met de lichten aan willen slapen. Maar weinig films hebben menselijk gedrag zo fundamenteel veranderd als *Jaws*, waardoor miljoenen mensen het water begonnen te mijden. Natuurlijk waren haaien altijd al angstaanjagend, maar de chaotisch om te maken, maar uiteindelijk mega-succesvolle, blockbuster van de jonge Steven Spielberg gaf gewone mensen een reden om te vrezen dat ze aangevallen zouden kunnen worden op de meest onwaarschijnlijke plekken: in meren, zwembaden en stranden waar nog nooit een vin was gezien.

De openingsscène - een noodlottige middernachtelijke zwempartij - suggereerde wat zich onder het oppervlak kon verbergen, terwijl de keuze om vanuit het perspectief van de haai te filmen (plus de hartversnellende muziek van John Williams) ons voorstellingsvermogen aan het werk liet. Tegen de tijd dat de gigantische haai de boot aanvalt aan het einde, hadden de toeschouwers de prehistorische soort bijna bovennatuurlijke krachten toegeschreven. Het gevaar was misschien overdreven, maar de dreiging voelde echt.

3 Psycho (1960)

Foto: Everett Collection

Alfred Hitchcocks beste film is zo'n mijlpaal in de cinematografische horror dat het bijna ongelooflijk is hoe het in 1960 werd ontvangen: als een effectieve, maar duidelijk goedkope aangelegenheid, een soort smerig spookhuis. Vierenzestig jaar later is er een reden waarom elk detail en motief van *Psycho* - vogels, riolen, ogen, ruitenwissers, trappen, moeras, waanzinnig gillende violen, en niet te vergeten het Victoriaanse knopje van mevrouw Bates - niets minder dan iconisch is. Hitchcock nam zijn tv-crew mee en maakte een gotische valstrikmysterie vol oergevoelens van angst, die uitnodigt om naar onszelf te kijken. In de beroemdste scène van de film (78 shots van pijnlijk uitgerekte levende dood), trok hij het plastic douchegordijn zo grondig onder ons vandaan dat het lijkt alsof de film niet alleen Marion Crane vermoordt, maar ook God zelf: het idee dat iemands goedheid genoeg zou zijn om hen te beschermen. Vanaf dat moment zijn we als klei in de handen van de Meester. Hoe vaker je *Psycho* kijkt, hoe meer je ziet dat Anthony Perkins' vertolking een sluwheid en angst belichaamt die tijdloos is.

2 The Exorcist (1973)

Foto: Warner Bros / Everett Collection

De 100 beste horrorfilms aller tijden

Voordat regisseur William Friedkin de handen legde op William Peter Blatty's roman, was bezetenheid op het scherm niet veel meer dan een huiskamertrucje: opgehemelde hypnose, waarbij de ogen van een suggestiebele slachtoffer glazig werden en ze de bevelen van iemand anders opvolgden. Blatty haakte in op iets veel ouders, een fenomeen dat zelfs religieuze experts moeite hadden uit te leggen. Een halve eeuw later blijft Friedkins (naar verluidt flauwte-opwekkende) klassieker zo meeslepend omdat iedereen die erbij betrokken was zich volledig wijdde aan het realisme van demonische bezetenheid. Terwijl Linda Blair's Regan steeds dieper naar de duistere kant glijdt, kanaliseert Ellen Burstyn de ouderlijke paniek van het niet weten wat er mis is met je kind. Haar onwankelbare zoektocht naar rationele verklaringen bouwt op naar de gestoorde bed-verheffende, hoofd-ronddraaiende taferelen die volgen, waardoor zelfs het beeld van een arteriogram net zo traumatisch aanvoelt als Regan's heftige braken. Het kwaad voelt extreem, maar ook geloofwaardig. Zou je, in deze tijd, de katholieke kerk vertrouwen om het op te lossen?

1 The Texas Chain Saw Massacre (1974)

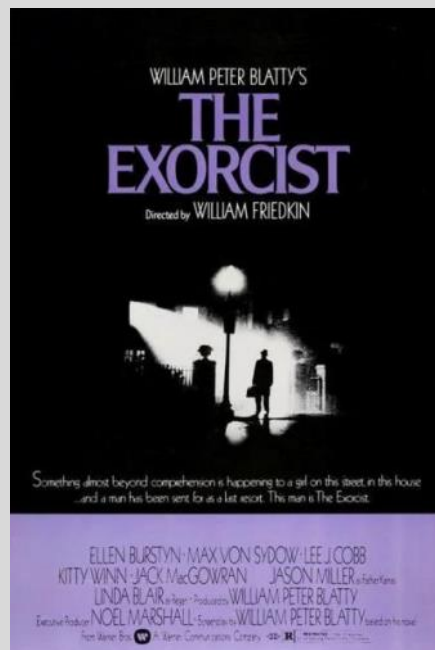

Foto: Everett Collection

Slechts weinig horrorfilms bezitten de kwaliteit van een echte nachtmerrie - die transcendent angstaanjagende droom waar je niet uit kunt ontwaken omdat het voelt alsof het echt gebeurt. In 1974 kon alleen de titel *The Texas Chain Saw Massacre* je al angst inboezemen. Het horen van die paar woorden - Texas. Kettingzaag. Bloedbad. - liet de film zich bijna voor je ogen afspelen, als een soort snuff-film uit een krankzinnige wereld. Maar naarmate meer mensen de film zagen, bleek het meest schokkende hoe meesterlijk de verschrikking was. Tobe Hooper regisseerde het met een lyrische spanning die waardig was aan een existentialistische grindhouse Hitchcock. Hij nam het verhaal van vijf post-hippie tieners die met een busje door de wildernis van Texas reden en veranderde het in een afdaling in de Amerikaanse afgrond.

Het centrale beeld van de film is dat van een mentaal onderontwikkelde, stomme reus genaamd Leatherface, die een masker van menselijk huid draagt en een motorzaag hanteert die evenveel marteling als dood brengt. Hij is de grootvader van de gemaskerde moordenaars in het slasher-genre (zoals Michael Myers, Jason Voorhees), maar zij handelden allemaal uit woede. Leatherface werd door iets anders gedreven - hij was een slager, die mensen doodde als vee, op een manier die iets groters uitdrukte dan alleen moord. Noem het de slachting van empathie.

Er is een reden waarom *The Texas Chain Saw Massacre* zo'n schaduw heeft geworpen over de afgelopen halve eeuw van horrorfilms. Net als *Psycho* of *The Exorcist* creëerde het een mythologie van horror, die vandaag de dag nog sterker weerklinkt dan vijftig jaar geleden. De film kanaliseerde de afdaling van de Amerikaanse geest die we nu overal om ons heen voelen. Uiteindelijk viert *Chain Saw* met verontrustende grandeur iets dat geen enkele andere horrorfilm zo onvergetelijk en huiveringwekkend maakt: zijn beeld van waanzin als de drijvende kracht van de wereld. Leatherface, zwaaiend met zijn kettingzaag voor de opkomende zon, zijn gekke dans van de dood is niet alleen een ritueel, maar een waarschuwing - dat de wereld niet zal standhouden. Dat er iets kwaadaardigs nadert.

Stephen Kings belangrijkste leeservaringen

The Guardian, 11 oktober 2024
Vertaling door Laurens

Foto: Steve Schofield

Stephen King: 'Ik hield van *Lord of the Flies* zoals de kinderen van nu van *Harry Potter* houden'

De horrorauteur over *Dr. Seuss*, het radicalisme van Earl Thompson en de perfecte whodunnit.

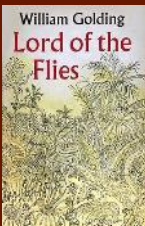

Mijn vroegste leesherinnering

Ik was vijf jaar oud, in ons appartement op de derde verdieping in Stratford, Connecticut. Het boek was *The 500 Hats of Bartholomew Cubbins* van Dr. Seuss.

Mijn favoriete boek tijdens mijn jeugd

Waarschijnlijk *And Then There Were None* van Agatha Christie. Het is de perfecte whodunnit.

Het boek dat mij veranderde als tiener

Lord of the Flies van William Golding. Ik was er volledig door gegrepen, totaal opgeslokt. Weet je hoe kinderen helemaal lijj waren van Harry Potter toen deze boeken uitkwamen? Dat had ik met Ralph en Jack.

De schrijver die mijn denken veranderde

Ik was twaalf jaar oud toen ik *Studs Lonigan* las, van James T. Farrell. Het deed wat jeugdboeken deden, maar dan met volwassen thema's. Ik begreep Studs meteen. Het is een trilogie die een optimistische jonge tiener uit Chicago volgt tijdens de Depressie, totdat hij in het derde deel eindigt als een verbitterde alcoholist. Het voedde mijn tiener-cynisme en het gaf een fictief beeld van maatschappelijke krachten die Amerikanen onderdrukten. Een jaar of twee later werd het verdrongen door *The Grapes of Wrath* van Steinbeck als mijn ultieme Depressieboek.

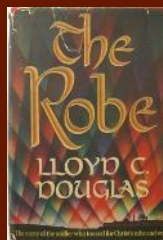

Het boek dat me deed willen schrijven

Lord of the Flies: het ging over kinderen en ik was een kind. Het plot was eenvoudig en de afdaling in barbarij was geloofwaardig. Ik las het op mijn twaalfde - pas later begreep ik de symboliek van het afgesneden zwijnshoofd en de seksuele ondertoon. Ik voelde dat als ik zoiets zou kunnen schrijven, ik gelukkig zou zijn. En raad eens? Ik had gelijk.

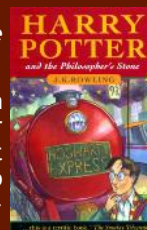
Het boek waar ik naar terugkeerde

A Garden of Sand van Earl Thompson. Ik wilde weten of het net zo radicaal was als ik me herinnerde. Dat was het. Ook *Last Exit to Brooklyn* van Hubert Selby Jr. Het was beter dan ik me herinnerde, maar net zo radicaal.

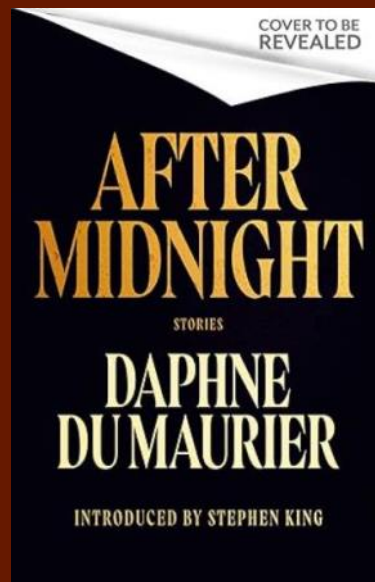
Het boek dat ik nooit meer zou lezen

Waarschijnlijk *The Robe* van Lloyd C. Douglas.

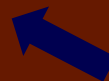
Het boek dat ik later in mijn leven ontdekte

The Heart is a Lonely Hunter van Carson McCullers. Geschreven door een jonge vrouw die eigenlijk niet veel meer was dan een kind. Het boek richt zich op het belang van de doofstomme John Singer voor drie personages. Singer geeft eigenlijk niet om hen, hij heeft zijn eigen zorgen, maar zij denken dat hij alwetend en wijs is. Denk aan hoe mensen over God denken.

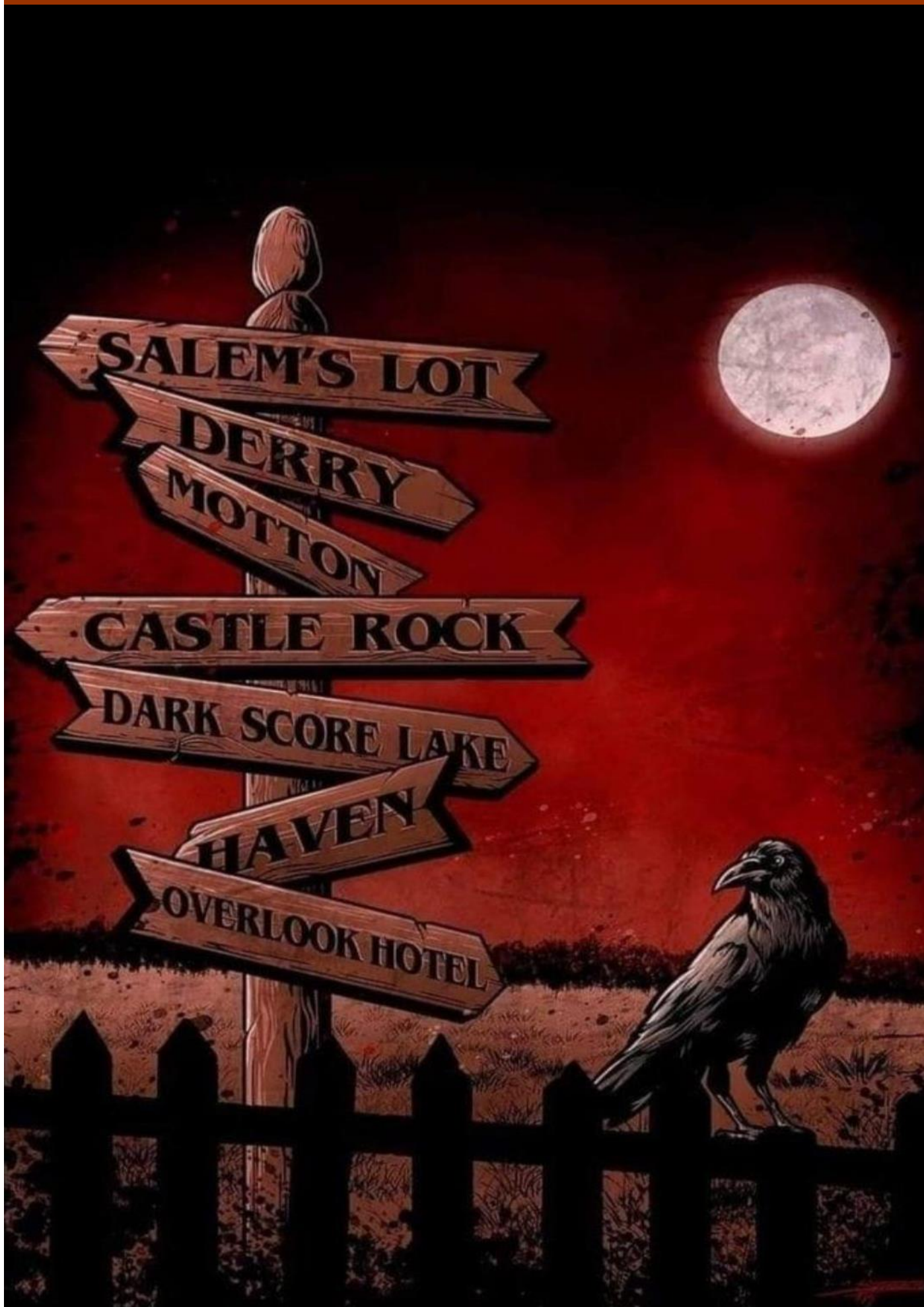
Het boek dat ik momenteel lees

After Midnight, korte verhalen van Daphne du Maurier, dat in oktober 2025 zal worden gepubliceerd.

Een verzamelbundel met dertien verhalen van de Engelse schrijfster Daphne du Maurier (1907-1989).

Stephen King schrijft het voorwoord.

FILMRECENSIE

6,0

Trap

door Laurens

Regie:
M. Night Shyamalan

Screenplay:
M. Night Shyamalan

Genre:
Psychologische thriller

Cast:
Josh Hartnett
Ariel Donoghue
Saleka Night
Shyamalan
Alison Pill
Hayley Mills
Jonathan Langdon
Marnie McPhail

Jaar:
Augustus 2024

Productie:
Blinding Edge Pictures

Distributie:
Warner Bros. Pictures

Speelduur:
105 minuten

Trap is een psychologische thriller van de Indiaas-Amerikaanse filmmaker M. Night Shyamalan.

In deze film volgen we Cooper Abbott (gespeeld door Josh Hartnett), die zijn dochter Riley meeneemt naar een drukbezocht concert van popartiest Lady Raven. Het valt hem op dat er veel beveiliging aanwezig is. Een loslippige merchandiseverkoper vertelt hem dat er veel politie op de been is om de beruchte seriemoordenaar 'The Butcher' in de val te lokken. Als snel blijkt dat Cooper degene is waar de autoriteiten naar op zoek zijn. Wat volgt is een kat-en-muispel tussen de FBI en Cooper. Zal het hem lukken om ongezien de muziek-arena te verlaten en zijn geheim voor zijn dochter verborgen te houden?

Hartnett speelt dus een man met twee gezichten. Aan de ene kant is Cooper een toegewijde echtgenoot, een brave en hardwerkende brandweerman, een lieve, zorgzame vader van twee kinderen. Tegelijk is hij een sadistische moordenaar. Het overtuigende acteerwerk van Hartnett maakt de film enigszins de moeite waard.

Toch is het jammer dat deze gespletenheid al zo vroeg in de film duidelijk wordt en zelfs in de trailer werd onthuld. Als het verhaal zo was opgebouwd dat dit pas aan het einde van de film naar voren zou komen, dan had dat voor een werkelijk verrassende wending in het verhaal gezorgd.

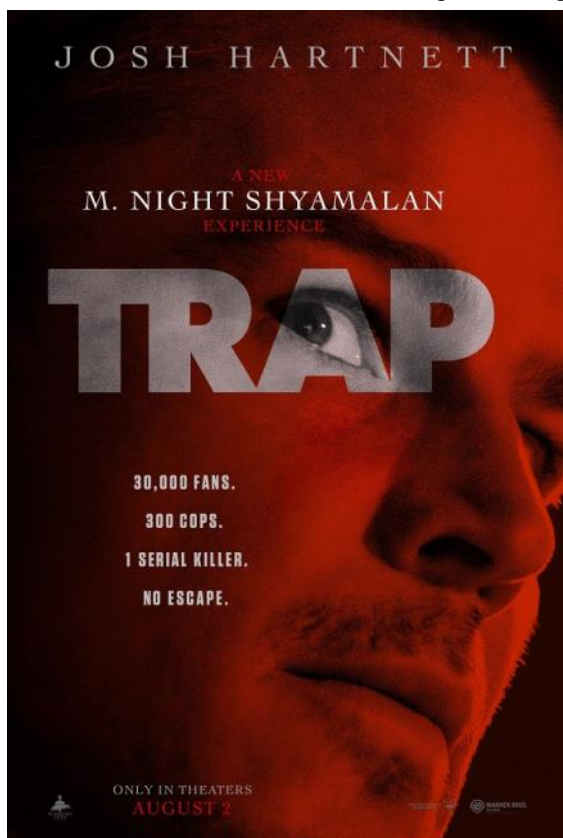
De film mist diepgang. *Trap* had waarschijnlijk sterker uitpakkt als Coopers achtergrond en de rol van zijn moeder verder waren uitgediept. Er wordt zo af en toe wel hiernaar gehint, maar echt veel komt de kijker over Coopers moordlustige motieven helaas niet te weten.

De setting is wel origineel: een muziek-arena vol duizenden concertgangers; iets dat we niet vaak in films tegenkomen. Je zou verwachten dat de bezoekers in levensgevaar zouden verkeren, maar dat is niet het geval. Cooper is geen terrorist die de boel wil opblazen, maar 'slechts' een bange en op de hielen gezeten psychopaat die zijn hachje probeert te redden.

Lady Raven doet wat denken aan Taylor Swift, of beter gezegd: haar fans - zoals de dochter van Cooper - doen denken aan de vele toegewijde Swifties, die grotendeels uit tienermeisjes bestaan. Lady Raven wordt gespeeld door Saleka Shyamalan. Inderdaad: de dochter van de regisseur. In het echte leven is ze zangeres, maar geen actrice, en *Trap* is haar filmdebuut. Een gewaagde castingkeuze, die eigenlijk nog best redelijk uitpakt.

Nee, *Trap* is geen typische Shyamalan-film. De film heeft daarvoor te weinig originele verhaallijnen en er is geen onverwachte plottwist, iets waardoor de kijker teleurgesteld achterblijft. De film valt volledig in het niet bij zijn eerdere meesterwerk *The Sixth Sense* (1999), die inmiddels alweer vijftientig jaar oud is.

De sfeer is voldoende en het tempo zit er lekker in, maar je zit op geen enkel moment op het puntje van je stoel. De film is vrijwel volledig vanuit het perspectief van de antagonist gefilmd. In het begin werkt dat nog wel, maar spoedig daarna vlt de spanning af.

FILMRECENSIE

6,0

Salem's Lot

door **Laurens**

Regie:
Gary Dauberman

Screenplay:
Gary Dauberman

Genre:
Horror

Cast:
Lewis Pullman
Makenzie Leigh
Alfre Woodard
John Benjamin Hickey
Bill Camp
Jordan Preston
Spencer Treat Clark
William Sadler
Pilou Asbæk
Alexander Ward
Debra Christofferson

Jaar:
Oktober 2024

Productie:
Warner Bros.
Pictures, New Line
Cinema, Atomic
Monster, Vertigo
Entertainment &
Wolper Organization

Distributie:
Max

Speelduur:
113 minuten

'Salem's Lot' is een verfilming van het gelijknamige boek (1975) van Stephen King, waarin hij een nieuwe draai gaf aan het klassieke vampiergenre.

Kings tweede roman - in 1978 in Nederland uitgebracht als *Bezeten stad* - heeft al eens eerder als inspiratie gediend voor verschillende producties. De eerste verfilming was een tweedelige film uit 1979, geregisseerd door de iconische filmmaker Tobe Hooper. In 1987 volgde *A Return to Salem's Lot*, een losse vervolgfilm. In 2004 werd een nieuwe tweedelige televisieserie gemaakt, met onder andere de Nederlandse acteur Rutger Hauer in een prominente rol. Daarnaast zijn er verwijzingen naar het boek in de televisieserie *Castle Rock* (2018-2019). De televisieserie *Chapelwaite* (2021) is op haar beurt gebaseerd op de proloog van 'Salem's Lot: het korte verhaal *Jerusalem's Lot* uit de bundel *Night Shift* (De satanskinderen).

De nieuwste toevoeging aan dit rijtje is geschreven en geregisseerd door Gary Dauberman. De film kende een moeizame productie. De film heeft lang op de plank gelegen, waaronder door reshoots en vertragingen als gevolg van de coronapandemie. De film werd reeds aangekondigd in 2019. De opnames vonden plaats in 2021 en begin 2022. Oorspronkelijk zou de bioscooprelease in september 2022 plaatsvinden. Deze werd echter uitgesteld tot april 2023. Uiteindelijk ging 'Salem's Lot' pas in oktober 2024 in première op de streamingdienst Max.

Het verhaal in een notendop. Het is 1975. Schrijver Ben Mears (Lewis Pullman) keert na jaren van afwezigheid terug naar Jerusalem's Lot, waar hij is opgegroeid. Al snel blijkt dat er iets gruwelijk mis is door de komst van vampier Kurt Barlow en zijn assistent Richard Straker. Samen met vijf inwoners - zijn nieuwe geliefde Susan, dokter Cody, priester Callahan, leraar Matthew en de slimme jongeling Mark - zet Ben alles op alles om het stadje van de ondergang te redden.

Daubermans film is helaas volstrekt overbodig, zowel voor horrorliefhebbers in het algemeen als voor fans van Stephen King in het bijzonder. Na het kijken blijft vooral het gevoel hangen van een gemiste kans. Het had allemaal zoveel spannender gekund. De film doet Kings roman weinig eer aan. De eerste verfilming uit 1979 had ook zo zijn gebreken, maar is aanzienlijk meer de moeite waard. En uiteraard blijft het boek, zoals altijd bij boekverfilmingen, veruit onovertroffen.

Want de karakters worden nauwelijks uitgewerkt, waardoor ze vlak blijven. Het acteerwerk varieert van matig tot redelijk en als kijker lukt het je niet om echt iets voor de personages te voelen, in negatieve of positieve zin. Visueel gezien ziet het er allemaal prima uit en de jaren zeventig-sfeer is geloofwaardig neergezet, maar het stadje en zijn gemeenschap komen niet echt tot leven. Zo blijft onder meer het Marsten-huis en de lugubere geschiedenis van wat daar vroeger heeft plaatsgevonden, onderbelicht.

Naar verluidt was de eerste versie van de film ongeveer drie uur lang. Er is dus flink geknipt en dat is duidelijk merkbaar. 'Salem's Lot' voelt enorm gehaast aan. Misschien is het beter om te wachten op een director's cut of wellicht had het verhaal als een tiendelige miniserie beter tot zijn recht gekomen.

Grasmaaien

Jack Lance

Een verhaal van Jack Lance

Jack Lance, je kent hem vast wel van eerdere verhalen die we in Kings Things mochten publiceren, of heb je hem wel eens gezien bij de boekenkraam naast de onze op de Deventer boekenmarkt.

Dit verhaal is ook uitgegeven in het boek *Goede Voornemens*. Elders in deze Kings Things vind je een mooie aanbieding voor zijn boeken met korte verhalen, zoals deze.

Geniet ervan!

Grasmaaien

Jack Lance

I

Jesse nam de afslag van het fietspad naar de oprit van de witte villa van meneer Alfons, sprong van zijn Nevada fiets, smeed hem tegen de muur van de garage en rende over het grindpad langs de garage naar de enorme achtertuin van meneer Alfons. Hij was te laat. Hij was te lang in zijn kamer blijven gamen, en vanuit de keuken had zijn moeder al een paar keer geroepen dat hij moest opschieten, en toen had hij zo hard mogelijk doorgetrapt, maar desondanks had hij niet kunnen voorkomen dat meneer Alfons waarschijnlijk al ongeduldig op hem stond te wachten. Meneer Alfons was een precies iemand. Hij betaalde goed, maar hij had een rothekel aan te laat komen.

‘Ik ben hier!’ riep Jesse. ‘Sorry, sorry!’

Zoals verwacht stond meneer Alfons op zijn gazon, met een strenge blik, zijn handen in zijn zij. ‘Beter laat dan nooit, zullen we maar zeggen, Jesse,’ mopperde hij.

Jesse liep naar de schuur waar het tuingereedschap lag. ‘Hetzelfde als vorige week? Grasmaaien?’

‘Ja, en daarna mag je me helpen schoffelen en wieden.’

‘Komt in orde,’ riep Jesse en hij rolde de grasmaaier uit de schuur.

Hij begon aan zijn wekelijkse klusje op zaterdag. Het was hartje zomer en meneer Alfons wilde dat zijn gazon wekelijks werd gemaaid. Zijn tuin bestond grotendeels uit gazon, met een vijver van wel twintig meter erlangs. De afgegraven grond voor die vijver was gebruikt om taluds aan te leggen langs de perceelsgrenzen, waarop rododendrons en andere struiken en planten groeiden. Jesse kende hun namen niet, ook al had meneer Alfons ze meer dan eens genoemd. Hij had tenslotte andere interesses dan meneer Alfons.

Jesse kreeg vijf euro per uur om meneer Alfons te helpen met het onderhouden van zijn tuin, wat hij - twaalf jaar oud - best oké vond. Op deze manier spaarde hij geld voor nieuwe games die zijn ouders niet wilden betalen omdat ze vonden dat hij er al genoeg had. Op zich sliep Jesse liever uit op zijn zaterdagen en besteedde hij meer tijd op zijn PlayStation, maar dat kwam later wel als hij genoeg had verdiend bij meneer Alfons.

Er waren wat vreemde dingen aan meneer Alfons. Eigenlijk was het meest excentrieke precies wat hij nu aan het doen was. Het gras maaien met de meest ouderwetse grasmaaier die je je maar kon voorstellen. Meneer Alfons weigerde botweg een maairobot. Hij wilde ook geen zitmaaier of zelfs maar een elektrische grasmaaier. Jesse moest het doen met een grasmaaier uit opa's tijd - bijna net zo oud als meneer Alfons was. De lompe handmaaier had zijn beste tijd allang gehad. De roestige machine had ooit een groene kleur gehad, maar van de afgebladderde verf was weinig meer over.

Je moest er hard tegen duwen om hem in beweging te krijgen en te houden. Er zat geen opvangbak aan de maaier vast. Het gemaaid gras bleef gewoon op het gazon liggen, wat meneer Alfons niet erg vond. *Het verdort vanzelf en is dan goede voeding voor de bodem*, zei hij altijd.

Jesse wist hoe lang hij nodig had voor de klus. Drie uur. Net als elke zaterdag. Hij klaarde het karwei en toen was het twaalf uur en tijd voor een boterham. Zoals elke week gingen meneer Alfons en hij in de schuur zitten, waar plaats was voor al het gereedschap, een tafel en wat stoelen. De schuur was stevig gebouwd. Zware houten wanden op een vloer van beton, en een bitumen dak dat met gemak de zwaarste regenbui doorstond zonder te lekken. Daglicht viel naar binnen door vier ramen. Er hingen ook lampen en er was elektriciteit. Je had mensen die eenvoudigere schuurtjes bouwden, maar meneer Alfons niet. Hij moest wel veel geld hebben als hij zich zijn ruime huis, zo'n grote tuin en zo'n mooie schuur kon veroorloven. Maar in dat ruime huis woonde hij alleen. ‘Ik zou het nog steeds leuk vinden als u het me een keer zou vertellen,’ zei Jesse tussen twee happen van zijn boterham met kaas door.

‘Wat vertellen?’ vroeg meneer Alfons.

‘U hebt zoveel,’ zei Jesse. ‘Echt waar. En alles wat u heeft

is groot en mooi. Maar die grasmaaier... die is, serieus, zo ouderwets. Daar begrijp ik helemaal niets van.'

Jesse had dezelfde vraag al vaak gesteld en meneer Alfons had er nooit antwoord op willen geven. Ook deze keer verwachtte hij geen antwoord. Hij zou na zijn boterham nog een uurtje onkruid wieden en dan snel naar het sportveld fietsen voor zijn voetbalwedstrijd. En dan de volgende zaterdagochtend weer hetzelfde ritueel.

'Wil je het verhaal echt horen?' vroeg meneer Alfons echter, tot zijn verbazing.

Jesse, verrast door dit antwoord, dat hij niet had verwacht, knikte alleen maar.

'Ik denk dat je het inmiddels wel verdiend hebt,' zei meneer Alfons, nadenkend knikkend. 'Je komt hier nu al bijna een jaar, het wordt ook tijd.'

Jesse spitste zijn oren en boog zich nieuwsgierig dichter naar meneer Alfons toe.

II

1

Ik moet meer tijd voor mezelf nemen.

Met die gedachte was Alfons ruim een jaar geleden uit bed gestapt, had hij door het raam en om zich heen gekeken en vastgesteld dat hij alles had wat hij wenste.

Een kast van een huis. Ingericht door een peperdure interieurspecialist. Er hingen schilderijen en er stonden beelden en sculpturen waar je gemakkelijk een appartement voor kon kopen. Om nog maar te zwijgen van het Iraanse marmer dat de vloeren sierde en het overdekte zwembad in de kelder. Zijn tuin was zeer royaal te noemen.

Hij *had* alles, alleen geen vrouw meer. Zijn kinderen had ze ook meegenomen. Zij, maar ook Dave en Daniëlle, leken de luxe niet te waarderen. Nu verwachtte hij dat wel van zijn kinderen - slungelige, verwende pubers die in hun eigen wereld leefden - maar van Tine stelde het hem teleur. De meeste voorwerpen in huis die een godsvermogen hadden gekost, waren door *haar* uitgezocht.

Desondanks begreep Alfons wel waarom Tine was weggelopen. Hij had het altijd te druk. Zijn zakenimperium vereiste heel veel tijd en maakte weliswaar welvaart mogelijk, maar uiteindelijk vond Tine in het kopen van dure dingen blijkbaar toch niet haar geluk.

Die ochtend, ruim een jaar geleden, toen hij was opgestaan en om zich heen had gekeken, naar al zijn rijkdom, had Alfons zichzelf niet bepaald rijk gevoeld. Gelukkig evenmin.

Na lang nadenken was hij tot de conclusie gekomen dat hij

meer tijd voor zichzelf moest gaan nemen. Van daaruit zou duidelijk worden wat hij vervolgens moest doen.

Hij ging minder naar kantoor. Hij zat vaker en langer in zijn comfortabele designfauteuil, van alle gemakken voorzien, na te denken over zijn voornemen - gewoon, tijd voor zichzelf nemen. Hij kwam er alleen niet verder mee. Het gaf hem geen inspiratie wat hij dan met zijn tijd moest doen.

Uiteindelijk was hij spirituele therapie gaan volgen. Hij had er wat over gelezen op internet. Over het onderbewuste, over dichter bij jezelf komen, over yin en yang, over energieën en over - nou ja, waar het hem om ging - meer tijd voor jezelf nemen. Hij sloot zich aan bij een vereniging van mensen die zich bezighielden met zingeving en hij zat op een avond op een matje, met de benen gekruist en de armen hoog in de lucht. Zijn vingertoppen moesten elkaar raken en hij moest ook zijn ogen sluiten om diep van binnen zijn ware zelf te vinden.

Alfons had dat lastig gevonden.

Hij kon er gewoon niets mee. Het was niet *concreet*. Blijkbaar was het pad naar het vinden van jezelf erg verwarrend.

Eén concreet ding dat hij uiteindelijk wel deed, was voor het gemak een automower aanschaffen. Hij had een groot gazon en een behoorlijke hekel aan grasmaaien. Het kostte veel te veel tijd. Tijd die hij aan andere dingen kon besteden. Vooral aan *zichzelf*.

Hij kocht een prachtige machine. Zo'n robot die over het gras reed en het maaide, zonder dat hij er omkijken naar had. Alfons zette in de bodem onder het gras begrenzingsdraad uit, hij programmeerde het apparaat en gaf het zelfs een naam. *Grashapper*.

2

Het was liefde op het eerste gezicht. Verrukt keek Alfons toe hoe de automower voortaan zijn werk deed. De machine reed uren op een dag over het gazon, hield het kort en zijn gras zag eruit als een biljartlaken. Alfons keek vaak toe vanaf het terras, soms met een glas wijn, soms met een goed boek, soms gewoon mijmerend over het spirituele pad dat hij probeerde te bewandelen. De zomeravonden waren warm en lang en hij bracht ze alleen door, behalve wanneer hij eens op bezoek ging bij kennissen, maar dat was niet vaak.

Hij miste zijn vrouw. Ze keerde niet terug. En zijn puber-kinderen waren nog steeds met heel andere dingen bezig dan de zoektocht naar innerlijke zuiverheid die hun vader was begonnen.

Op een zeer warme zomerdag zat hij opnieuw in de schaduw op zijn terras, dit keer met een kop koffie, terwijl de grasmaaier achter in het gazon aan het werk was.

Alfons stond op om binnen de krant te pakken. Er ging niets boven het dagelijkse nieuws in het zonnetje te lezen. Vroeger had hij daar nooit tijd voor gehad. Het was altijd haasten, van 's ochtends vroeg tot 's avonds laat. Van de ene vergadering naar de andere, altijd jachtig onderweg. Het rustige leven beviel hem steeds beter, dat moest hij toegeven. Hij ging nog steeds maar af en toe naar de zaak en meestal slechts voor een paar uur, niet meer hele dagen. In het begin had hij gedacht dat zijn werknemers hem niet zouden kunnen missen, maar het bleek dat de zaak gewoon bleef draaien, ook als hij er niet was, zonder zijn perfectionisme.

Eerst de krant lezen. Hij had zich omgedraaid om het dagblad te halen, toen hij plotseling een scherpe prik voelde.

Achter zijn rechtersoet, in zijn hiel.

3

Een kreet ontsnapte hem. Het was meer schrik dan pijn. Hij tilde zijn rechterbeen op en, licht wiebelend op alleen het linkerbeen, fronste toen hij naar de hiel keek. Hij droeg sandalen zonder sokken - deels omdat het zo warm was, deels omdat zijn nieuwe spirituele geestverwanten ook vaak sandalen zonder sokken droegen - en zag dat de plek waar hij die prik had gevoeld een beetje bloedde. Het moest een wesp of een steekvlieg zijn geweest. Een daas misschien.

Toen merkte hij het zoemende geluid van de automower op en hij tilde zijn kin op. Hij zag dat de grasmaaier van hem wegreed over het gras.

Vreemd was het wel. Want...

... Want net vóór hij zich had omgedraaid om naar binnen te gaan en de krant te halen, was de automower bezig geweest met het maaien van het *achterste* deel van het gazon, nietwaar? Alfons had zo'n groot gazon dat het meestal even duurde voordat de machine zich al zigzaggend een weg naar voren had gebaand, naar het terras.

De grasmaaier was net nog daarachter aan het maaien geweest. Het ding *kon* hier niet zo snel zijn. Het was gewoon onmogelijk.

Alfons schudde zijn hoofd en nam aan dat hij zich zojuist had vergist. Zijn ogen moesten hem bedrogen hebben.

En die steek in zijn hiel? Zeker een wesp of daas.

Wat anders?

4

De zomerdagen gingen rustig en loom voorbij. Op de zaak werd hij nog steeds niet erg gemist. De bezoeken die hij kreeg werden steeds schaarser. Tine kwam een keer langs, met een lang verhaal dat ze sneller door haar budget ging dan ze had verwacht. Alfons corrigeerde haar in gedachten. Ze had haar verwachtingen nog niet afgestemd op de man met wie ze nu een prille relatie had. Hij was dan wel jonger dan Alfons en naar het scheen veel sportiever - blijkbaar beschikte hij over indrukwekkende fysieke vermogens - maar hij had niet het financiële vermogen dat Tine, zoals Alfons haar kende, *nog* belangrijker vond.

Toen kwamen zijn kinderen langs en die toonden plotseling veel meer interesse in zijn bedrijf dan voorheen. Ze vroegen naar hun aandelenbelang en of het nog wel rendeerde. Het bleek dat zij ook geld nodig hadden. Ze wilden reizen en bovendien kwam de nieuwste telefoon binnenkort uit.

Alfons hoorde hun verhalen aan. Hij had uiteindelijk wat geld overgemaakt naar zijn vrouw en kinderen, en hij wist ook wel dat wat hij had overgemaakt niet genoeg was, dat het *nooit* genoeg zou zijn, want ze hadden geen echt respect voor hem als echtgenoot en vader. En dat was zijn eigen schuld, want hij was altijd doorgedaan in de malle molen van zijn bedrijf. Hij had eerder meer tijd voor zichzelf moeten nemen, om de dingen in andere perspectieven te zien.

Er was een korte hitteste en daarna zakten de temperaturen terug naar meer aangename waarden en ging hij weer aan het werk in zijn tuin. Op een dag was hij aan het schoffe-

len en de grasmaaier deed zijn ding. De automower botste lichtjes tegen hem aan. Opnieuw, net als die keer op het terras, voelde hij een scherpe pijn. Deze keer in zijn linkerbeen.

De grashapper draaide al een andere kant op, weg van hem. Hij keek naar zijn gewonde enkel. Die bloedde. Hij zag een diepe snee, die alleen veroorzaakt kon zijn door een scherp mes. Niet door de automower, want de mesjes onder het apparaat waren er veel te klein voor. Die machine kon je niet verwonden.

Toch was het een simpel feit dat hij niets had gevoeld voordat de automower tegen hem aan was gebotst, en daarna voelde hij het wel.

Met zijn bloedende enkel rende Alfons achter de machine aan, drukte op de stopknop en de grashapper viel stil. Alfons draaide hem om en bestudeerde de mesjes aandachtig. Het waren er drie, elk mesje was hooguit drie centimeter lang, en niets in het bijzonder viel hem op.

Behalve één ding. Er zat wat bloed op die korte mesjes.

5

Alfons had wat hij noemde een borrelnetwerk. Een club van vijf ondernemers met wie hij het altijd goed had kunnen vinden. Ze kwamen niet vaak bij elkaar. Ze hadden het allemaal erg druk - behalve Alfons, die het de laatste tijd niet meer zo druk had. In augustus kwamen ze weer bij elkaar voor een borrel.

Het was zijn zakenvrienden niet ontgaan dat Alfons een andere richting in zijn leven was ingeslagen. Hij zei dat hij meer tijd voor zichzelf wilde nemen, en hij had erover gesproken op de vorige clubbijeenkomst, die in april was geweest: zijn scheiding, het onwennige van de vrijheid die hij voor zichzelf had genomen door minder op de zaak te zijn, de spirituele therapie. Vooral dat laatste had bij zijn vrienden de wenkbrauwen doen fronsen. Niemand had verwacht dat Alfons in zoiets geïnteresseerd kon zijn.

Die borrel in augustus was Alfons behoorlijk depressief. Cas, eigenaar van een gerenommeerd logistiek bedrijf en eigenlijk zijn allerbeste vriend, sloeg een arm over zijn schouder en vroeg ronduit of het hem teveel werd - dat tijd voor zichzelf nemen en al die spiritualiteit.

'Nee,' zei Alfons bedachtzaam. 'Het is eigenlijk meer mijn grasmaaier.'

Cas zette grote ogen op. 'Je... grasmaaier?'

Er viel een stilte. Alfons zag hoe Cas een beetje met zijn lippen smakte, zijn handen opende en vermoedelijk zocht naar de juiste woorden.

'Wat is er met je grasmaaier?' vroeg Cas uiteindelijk.

'Nou,' zei Alfons aarzelend. 'Dat vraag ik me eigenlijk ook

af. Hij lijkt me te bedreigen. Hij doet me pijn. Hij steekt me.’
Cas’ mond viel open en Alfons meende vrij duidelijk op het gezicht van zijn beste zakenvriend te kunnen lezen dat hij zich afvroeg of hij niet *teveel* tijd voor zichzelf nam en waarschijnlijk ook of al die spiritualiteit hem niet van het padje bracht.

Er was een tijd geweest dat Alfons, als hij in Cas’ schoenen had gestaan, tot precies dezelfde overwegingen zou zijn gekomen. Een tijd waarin hij nog niet gescheiden was, volop bezig met zijn bedrijf - en niet de eigenaar van een verwarde of psychotische automower.

Eerlijk gezegd kon hij Cas wel begrijpen.

Een glimlach gleed over Cas’ gezicht. ‘Ik denk niet dat je je zorgen hoeft te maken over je grasmaaier,’ zei hij. ‘Maar het zou niet verkeerd zijn als je gewoon weer aan het werk gaat, Alfons. Je zult zien dat dat het beste medicijn is om je gedachten te verzetten. Naar mijn mening is al dat thuiszitten niets voor jou.’

Alfons begreep dat hij niet over zijn automower had moeten beginnen tegen Cas. Het was beter om er met niemand over te praten. Dit was *zijn* probleem en alleen hij moest het oplossen.

‘Ik zal erover nadenken,’ zei hij tegen Cas. ‘Het komt allemaal wel goed.’

Hij zei het omdat hij wist dat Cas dat van hem wilde horen.

Cas grijnsde breed. ‘Gelukkig maar, zo ken ik je weer. Kom terug naar het echte leven, Alfons. Dat is veel beter voor je.’

6

De volgende dag was zonnig en heet.

Alfons dronk een kop koffie na het opstaan en ging toen de tuin in. De grasmaaier was al begonnen met zijn dagelijkse maaibeurt. De machine reed de achtertuin in.

Hij zette zijn handen in de zij en keek aandachtig naar de automower. Hij keek er heel lang naar. De machine hobbelde kriskras over het gazon. Tegen een border aan. De machine draaide zich om en begon aan een nieuwe baan, tot hij zachtjes tegen een appelboom botste, toen een kwartslag draaide en weer een nieuwe richting insloeg. De grasmaaier leek te doen wat grasmaaiers horen te doen - wat ze *allemaal* deden: hun eigenaren werk uit handen nemen, zodat die eigenaren meer tijd voor zichzelf hadden.

Alfons dacht aan Cas en vroeg zich af of hij spoken zag, wat Cas min of meer had gesuggereerd. Had hij *teveel* tijd voor zichzelf genomen en een overdosis spirituele vitaminen in zijn geest toegelaten, waardoor ze waren gaan woekeren tot paranoïde beelden van angst?

Was hij eerst in zijn hiel en daarna in zijn enkel gestoken door lastige dazen of bijen?

Alfons besloot dat er maar één manier was om daar achter te komen. Hij ging op zijn knieën zitten, in de baan van de grashapper die in zijn richting reed. Hij knielde zo ver voorover dat hij met zijn rechterslaap op het gras lag. Zo kon hij onder de behuizing van de grasmaaier kijken terwijl die steeds dichterbij hem toe reed.

En er *viel* hem iets op.

Er zwaaiden dingen onder de behuizing en ze kwamen uit de maaischijf waarin de mesjes waren geschroefd. Waren het losgeraakte kabels?

Nee, want hij wist zeker dat er geen kabels in de bodemplaat van de machine waren verwerkt.

De wapperende dingen leken ook helemaal niet op kabels. Hij dacht aan tongen. Zoals van een slang.

Gespleten tongen.

Alfons verstijfde even.

Langzaam en met enige moeite - zijn gewrichten waren niet meer de jongste - stond hij op. Toen de automower bij hem was, drukte hij op de stopknop bovenop de behuizing, die de machine zoals altijd onmiddellijk tot stilstand moest brengen. Zijn hand trilde lichtjes en hij merkte dat hij niet zeker wist of de machine deze keer tot stilstand zou komen.

Dat deed het echter wel, tot zijn opluchting. Hij draaide de automower om en bekeek de bodemplaat en de maaischijf van bovenaf.

Er was niets bijzonders te zien. Uit de maaischijf staken alleen de mesjes en geen

(gespleten tongen)

wapperende kabels, of wat er dan ook zo kronkelig heen en weer was geslingerd onder die bodemplaat. Het was alsof het apparaat die dingen had opgeslokt.

Het zag er normaal uit.

Maar toch... de machine verborg iets.

Het *voelde* hem. Alsof het hersens had en niet wilde dat hij die ontdekte. Alsof de grasmaaier Alfons voor de gek hield. Of dat tenminste probeerde.

Alfons dacht weer aan zijn beste zakenvriend Cas, die er ongetwijfeld het zijne van zou denken. Maar dit was wat er door hem heen ging. Alfons kon een huivering niet onderdrukken.

Toen keek hij omhoog, naar de blauwe lucht. Hij voelde de zacht strelende wind en hij keek verder om zich heen, naar de bloemen, struiken en bomen in zijn tuin, en hij besloot dat hij zich niet van de wijs moest laten brengen.

Hij zette de maaier terug op zijn vier wielen, de neus van het apparaat naar de achtertuin gericht. Hij drukte op de startknop en stond op terwijl de machine zijn maairoute hervatte, weg van hem.

Het was beter om op deze mooie dag aan andere dingen te denken dan aan gevorkte tongen.

Binnen lag de krant op hem te wachten.

7

Hij liep rustig terug naar zijn terras, zonder haast. Hij had geen haast meer nodig. Hij had controle over zijn leven en tijd voor zichzelf.

De grashapper achtervolgde hem.

Dat *hoorde* hij. De motor produceerde het bekende schrapende geratel dat hoorde bij het maaien, een vage echo van het geluid van een gehaktmolen die stukken vlees fijnmaakt.

Het klonk vlak achter hem en de adem stakte in Alfons' keel. Hij had de machine op een baan naar de achtertuin gezet, in tegengestelde richting van het terras. De automower behoorde in een rechte baan door te gaan, tot hij de begrenzingsdraad bereikte. Pas daarna zou hij een of meer kwartslagen draaien en aan een nieuwe rechte baan beginnen.

Het apparaat had onderweg moeten zijn naar het achterste deel van zijn land en *kon* nu dus niet vlak achter hem rijden.

Alfons deed schuin twee stappen opzij en achter hem zou de grashapper rechtdoor moeten blijven hobbelen.

Alleen *bleef* hij dat malende hakmolengeluid van heel dichtbij horen, wat betekende dat de machine blijkbaar ook een schuine bocht had gemaakt.

Alfons stond even stil. Zijn hart klopte in de keel. Hij keek recht vooruit, naar zijn villa. Hij keek niet achter zich.

Achter zijn rug was het plotseling stil geworden. Geen geluid meer. Stond de machine stil, net als hij? Ook dat bestond niet. De automower stopte alleen met maaien als de accu leeg was of als hij, de eigenaar, op de stopknop drukte. De machine was niet in staat om uit zichzelf te beslissen om te pauzeren.

Een nerveuze kramp kroop in Alfons' maag. Dit was veel vreemder dan wat hij meemaakte tijdens zijn spirituele therapieën.

Hij dacht weer aan gevorkte tongen.

En toen begon hij plotseling te rennen, de laatste meters over zijn gazon naar zijn terras. Tegelijk hoorde hij achter zich een aanzwellend motorgeluid, gevolgd door groezelig geschraap.

Hij keek nog steeds niet over zijn schouder toen hij buiten adem zijn terras bereikte. Het was bedekt met mooie antracietkleurige tegels en in elk geval kon de automower hier nooit komen. *Zijn* territorium was het gras.

Toch wilde hij nog steeds niet achterom kijken. Dat apparaat was angstaanjagend en zou hem gek kunnen maken. Alfons liep verder, door de glazen deur van de serre zijn huis in, en hij besloot voorlopig ook binnen te blijven.

Als het moest, de hele zomer lang.

8

Alfons keek door het hoge en brede raam van de serre. Hij kneep zijn ogen een beetje dicht en volgde aandachtig de bewegingen van de automower. De machine deed nu gewoon wat hij moest doen. Het gras maaien. Hij reed in rechte banen over het gazon, maakte een kwartslag als hij bij een grens draad kwam, en niets in het bijzonder trok Alfons' aandacht.

Was dat apparaat hem zojuist *gevolgd*?

Zoals de grashapper op dit moment over zijn groene biljartlaken reed, kon Alfons zich dat eigenlijk niet voorstellen.

Maar toen hij dacht aan de gevorkte tongen die hij onder het apparaat vandaan had zien komen en aan de wonden in zijn hiel en enkel, was hij nergens meer zeker van.

Hij overwoog Cas erbij te halen. Hem uit te nodigen naar zijn villa. Zodat hij het kon *zien*. Zodat hij zichzelf ervan kon overtuigen dat zijn goede, oude maatje Alfons geen klap van de molen had gehad.

Alleen zou het apparaat zich netjes gedragen als hij Cas erbij haalde.

Natuurlijk zou het zo gaan. De grasmaaier zou het gazon korter snijden en alleen doen wat je van de machine kon verwachten. En het *zou* alleen maar een machine zijn. Niet...

... Niet wat hij erin begon te zien.

Alfons vroeg zich af wat dat precies was. Ja, *wat* zag hij er eigenlijk in?

Of lag het toch aan zijn geestelijke toestand? Had de scheiding hem misschien meer aangegrepen dan hij dacht? Had tijd voor zichzelf nemen hem niet geholpen, maar hem van de regen in de drup gebracht - en in diepe psychische dwalingen?

Het was een prachtige dag. De zon scheen. Hij hoefde zich nergens meer zorgen over te maken. Hij had zijn schaaapjes op het droge. Hij zou zich goed moeten voelen. Op zijn gemak. Hij zou moeten kunnen genieten van het leven. Gewoon, van de kleine dingen. Zonder stress.

Dat ding volgde me niet, probeerde Alfons zichzelf te overtuigen. *Het was onmogelijk dat het achter me aan reed*.

Hij nam een andere beslissing, namelijk om de grashapper naar zijn hok te sturen. Dat 'hok' bestond uit drie lage, gemetselde muren in een omgekeerde U-VORM, met daarbovenop een plank. In dit overdekte hok hing ook de acculader. Aan het einde van elke maaisessie reed de machine zichzelf daarin om zich op te laden voor de volgende beurt.

Met behulp van een app op zijn mobiele telefoon kon Alfons de grasmaaier ook handmatig terugsturen naar het hok en tot nader order parkeren.

Hij trok zijn iPhone uit zijn broekzak, opende de app en het schermje toonde wat hij ook met eigen ogen had waargenomen, namelijk dat de machine aan het maaien was. Hij tikte op PARKEREN. Er verscheen een keuzemenu. Hij tikte op TOT NADER ORDER. Toen kwam de melding BEZIG MET VERZENDEN VAN COMMANDO. Daarna zou de bevestiging moeten komen dat de automower terugreed naar het laadstation.

Alleen gebeurde dat niet. De melding MAAIEN verscheen weer op het scherm.

Alfons slaakte een zucht en voerde de handelingen opnieuw uit. Het resultaat, de melding MAAIEN, was hetzelfde.

Nu zuchtte Alfons niet, maar fronste zijn wenkbrauwen.

Hij probeerde het opnieuw. En nog eens. De status MAAIEN bleef echter onveranderlijk.

Het kon liggen aan een storing in de app. Of aan de WiFi-signaalsterkte. Er waren verschillende oorzaken te bedenken waarom het tijdelijk onmogelijk was om dat ding te laten parkeren. Beter om het maar gewoon te accepteren en het later nog eens te proberen.

Toch probeerde Alfons de maaier die lange, hete dag nog vele malen terug te sturen naar zijn hok. Telkens bleef het apparaat onverstoort gras snijden. Hij had geen app nodig om dat vast te stellen, hij zag het vanaf zijn betegelde terras. Ook als de maaier even uit het zicht was, op gazon achter een border of voorbij zijn bescheiden tuinhuisje, was het grazende geluid van de motor altijd te horen.

Ja, er *waren* redenen aan te dragen waarom het laten parkeren niet werkte. Maar er was geen adequate verklaring voor een andere eigenaardigheid. De batterij van de automower raakte na een uur of twee leeg. Op zijn *langst* na twee uur. Als de accu bijna leeg was, ging de machine vanzelf terug naar het laadstation om stroom bij te tanken. Zo was het apparaat geprogrammeerd. Als de grasmaaier dat niet deed, zou hij stil komen te staan op het gazon met een lege accu. Soms gebeurde dat ook. Heel af en toe bereikte de machine het laadstation net niet op tijd en moest Alfons het apparaat zelf optillen en naar zijn hok dragen.

Hoe was het in hemelsnaam mogelijk dat dat stomme ding

nu de hele dag kon doorgaan zonder zelfs maar één keer op te laden? Alfons was er vrij zeker van dat hij de maaier goed genoeg in de gaten had gehouden om er niet aan te twijfelen dat hij nog steeds op dezelfde accu werkte als waarmee hij de dag was begonnen.

Hij wilde kalm blijven. Dat was belangrijk. Hij moest zich niet allerlei gekke dingen gaan inbeelden, zoals de beklemmende overweging dat het apparaat misschien bekekt was. Elke keer als die mogelijkheid zich tussen zijn oren probeerde te nestelen, dacht hij aan Cas en stelde hij zich voor hoe die erop zou reageren.

Het werd avond. Het was zomer en de dagen waren lang, maar uiteindelijk werd het toch donker. Alfons ging naar bed. De slaapkamer op de begane grond was voorzien van een schuifpui (met hordeur om insecten buiten te houden), waarachter een looppad van keramische terrastegels grensde aan het gazon. Hij zette de schuifpui open om wat koelte naar binnen te laten waaien en om nog een laatste keer vandaag te luisteren naar geluiden uit de tuin.

Het geschraap van de maaier was door de duisternis heen nog steeds te horen.

Het werd steeds moeilijker voor Alfons om zijn diepe onrust en verbijstering onder controle te houden. Hij dacht aan zijn lessen spirituele therapie. Die gingen over ying en yang. Over zen. Over innerlijke rust. Over kalmte en berusting, en nog veel meer.

Staande voor de hordeur, met zijn ogen dicht, probeerde hij zichzelf onder controle te houden. Morgen zou hij de maaier uit elkaar halen. Er was iets mis met de machine. Hij zou elk boutje en moertje losdraaien en dan uitzoeken wat het was.

Hij ging op bed liggen, zijn oren nog steeds gespist naar de geluiden buiten. Het geschraap van de maaier ging door. Ver weg, verder en verder weg....

... En toen kwam het dichterbij. Het geschraap zwol aan, luider en luider, tot het geloei van een gehakmolen, bijna oorverdovend. Alfons deed zijn ogen open en zijn blik ging naar de schuifpui, waar de hordeur in voden lag. In zijn slaapkamer, die hij tot voor kort met Tine had gedeeld, stond de grasmaaier op de laminaatvloer. De ovale uitsparingen, links en rechts op de behuizing, waren nu grote ogen die hem bespotten. De grasmaaier begon weer te loeien en....

... Hij schrok wakker. Deze keer echt.

Alfons rechtte zijn rug en deed het licht aan.

Er stond geen maaier op de laminaatvloer.

De hordeur hing nog steeds onbeschadigd in de aluminium frames.

Er was niets aan de hand.

Maar Alfons huiverde toen hij naar het geschraap van de automower luisterde.

Ergens in de tuin, in het donker van de nacht.

9

Toen Alfons de volgende ochtend wakker werd en de zon al opkwam, was hij verbaasd dat hij ergens vannacht nog in slaap was gevallen. Urenlang had hij de machine gehoord. Soms was het geluid heel even weg als de maaier te diep in zijn tuin was en te ver weg van zijn slaapkamer, maar elke keer was het weer teruggekomen. Hij had gedacht dat hij geen oog dicht zou doen tot de ochtend, wanneer hij van plan was om die machine tot de laatste schroef te demonteren.

Nu was het ochtend. Buiten een blauwe lucht. Weer een zonnige zomerdag.

Op dit moment hoorde hij de maaier niet. Het was stil buiten. Er kwetterden vogels, maar niet het geluid dat hij niet wilde horen, dat hem weer rillingen zou bezorgen zodra het de slakkenhuizen in zijn binnenoren bereikte.

Alfons sloeg de deken van zich af, schoof de nog intacte hordeur open en stapte op het looppad. Hij aanschouwde het gazon, zijn planten, zijn schuurtje en achterin zijn tuin de fraaie, grote vijver.

De automower was nergens te bekennen. En nog steeds niet te horen.

Een beetje opluchting deed Alfons een diepe zucht van verlichting slaken.

Toen viel hem iets op. Hij kneep zijn ogen een beetje dicht om het beter te kunnen zien en het leek erop dat hij het meteen goed had gezien, maar hij vond het moeilijk om te geloven wat hij zag.

Hij moest het van dichterbij zien.

Hij schuifelde in zijn ondergoed over zijn gazon, langs borders met planten, naar veertjes die op het gras lagen. Naast die veertjes iets wat het meest leek op ingewanden en afgescheurde vleugels. En daar weer achter, onder een overhangende struik, het hoofd van een mus.

Alfons' hart bonsde in zijn keel. Hij hurkte neer en keek naar de vogel, of wat er van over was. Een paar meter verderop lag nog een in stukken gescheurde mus op het gazon. En, als hij zich niet vergiste, iets verder in zijn tuin zelfs nog een.

Hij stond op en wankelde ontzet verder. Hij liep langs het schuurtje.

Om de hoek stond de grashapper. Hij zag het uit een ooghoek.

Onmiddellijk begon het apparaat te loeien en stormde op hem af, bijna alsof het op hem sprong. Heel duidelijk zag Alfons vanonder het ding de gevorkte tongen heen en weer slingeren.

Hij begon te rennen, zette een sprint in. De maaier volgde hem met veel meer snelheid dan de machine zou moeten kunnen maken. Alfons had nauwelijks tijd om dat te beseffen. Hij dacht aan de verminkte vogels en aan zijn eigen overleven. Dat was het enige.

Voor hem lag de vijver. Twintig meter lang, drie meter breed en anderhalve meter diep. Gescheiden van het gazon door een laag Frans hekje. Zonder een moment te aarzelen sprong hij soepel over dat hekje. Alfons plonsde in het water, in de habitat van zijn vissen en de kikkers die er ook hun leefgebied van hadden gemaakt.

Hij ging even kopje onder en kwam weer boven. Op zijn hoofd en over zijn schouders hingen slierten waterplanten.

Hij staaarde als een wildeman naar de automower. Die was gestopt voor het Franse hekje. Alfons keek in de ovale gaten aan de voorkant van de behuizing. Hij had zich wel eens afgevraagd waar die uitsparingen voor dienden; nu wist hij het.

Het waren de ogen van een monster.

Dat ding kon zien.

Alfons twijfelde er niet langer aan.

En het apparaat wachtte tot hij uit de vijver was geklauterd, terug het gras op.

Aan de andere kant van de vijver lag een hoog hek dat de perceelsgrens markeerde. Er was daar geen gras, dus de maaier kon er niet komen. Achter het hek lag een akkerveld waarop momenteel aardappelen werden geteeld.

Alfons waadde die kant op, klom uit de vijver en toen, met erg veel moeite, over het hoge hek. Hij was eigenlijk te oud voor zulke acrobatische hoogstandjes, maar het lukte hem toch. Met veel gekreun en gesteun hees hij zich over de houten omheining heen en liet zich tussen de aardappelplanten vallen.

In zijn natte onderbroek liep hij langs die kant van het hek terug naar zijn villa, aan een landweggetje waarop nauwelijks verkeer reed. Af en toe kwam een fietser of wandelaar voorbij, soms een auto. Net toen hij zijn voortuin bereikte, rende een jogger voorbij die zo verrast was over zijn verschijning - druipnat en slierten waterplanten op zijn hele lichaam - dat hij bijna in de berm struikelde.

Alfons wendde zijn blik af en haastte zich over het paadje achterom naar de schuifdeur van zijn slaapkamer en ging terug naar binnen.

Hij liep meteen door naar de douche en, terwijl hij zijn kleverige onderbroek naar beneden trok, overdacht hij *wat* hem zojuist was overkomen.

10

Alfons *bleef* kalm. IJzig kalm. Misschien was dat toch iets nuttigs dat hij had opgedaan tijdens zijn spirituele therapie-sessies. Het vermogen om kalm te blijven, zelfs in de meest buitengewone situaties. Ying en yang. Zen.

Minutenlang stond hij onder de douche. Hij sloot zijn ogen. Het warme water regende op hem neer. Langzaam vormden al zijn gedachten zich tot één krachtig besluit.

Hij knikte tevreden en begon zichzelf te schrobben met zeep en shampoo om zijn lichaam te ontdoen van de algen en andere vijverflora die hij met zich meedroeg.

Uiteindelijk draaide hij de douchekraan dicht, droogde zich af en hees zich in luchtige zomerkleren. Hij pakte zijn portemonnee en autosleutels en verliet zijn villa.

Hij reed naar het dichtstbijzijnde tuincentrum. Eigenlijk was het geen tuincentrum, vroeger was het de Boerenbond en daar kon je van alles kopen. Niet alleen planten en bomen, ook gereedschap. Hij liep langs de schappen en vond vrij snel wat hij zocht.

Goedkeurend keek hij naar de enorme sloophamer die werd tentoongesteld. Hij nam hem in zijn hand en het werktuig voelde heel zwaar aan. De kop was rechthoekig, lomp en groot. Vermoedelijk was zo'n hamer gemaakt om heipalen en dergelijke de grond in te slaan. De brede kop had als bijkomend voordeel dat je je doel minder snel miste als je sloeg. Alfons had een behoorlijk assortiment gereedschap, maar geen sloophamer. Daar kwam nu verandering in. Hij nam de hamer mee naar de kassa, rekende af en reed terug naar huis.

Hij legde de hamer neer op een tafel en luisterde in de slaapkamer, bij de open pui, naar het geluid van zijn grasmaaier.

Hij hoorde van alles. Vogels. Verkeer. De wind waaide vandaag uit een andere richting en dan waren er auto's te horen, op de grote weg aan de andere kant van het beboste gebied waar hij woonde. Er was ook het gejam van een kettingzaag, ergens achter de omliggende landbouvvelden. En een brommend geluid dat van een graafmachine kon komen, maar daar was hij niet echt zeker van.

Hij was er wel zeker van dat hij zijn maaier niet hoorde. En hij wist ook zeker dat hij niet aan het opladen was in zijn hok. Blijkbaar had de maaier hem niet meer nodig. Hij had op de een of andere manier de energie gevonden om gewoon *door* te gaan zolang hij wilde.

Alfons betrapte zichzelf erop dat hij aan het ding dacht alsof het geen ding was, maar iets dat leefde. Het apparaat was echter geen *hij*. Het was een *het*.

De enige vraag was: *wat* was het?

Het is in ieder geval een probleem, dacht Alfons. *En daar ga ik wat aan doen*.

Natuurlijk was het ook verstandig om een gesprek aan te gaan met de leverancier die hem de maaier had verkocht. Maar eerst wilde Alfons zijn probleem oplossen.

Hij ging verder met de voorbereidingen.

Om te beginnen keek hij eens goed in zijn kast. Kleren interesseerden hem niet. Tine dacht daar altijd heel anders over. Zijn kinderen ook. Ze hadden het voortdurend over merken die hem niets zeiden en hij begreep dan ook niet welke waarde zulke merkleding blijkbaar had.

Hij had echter wel de kleding die hij nu nodig had. Een stevige spijkerbroek. En laarzen, die hij aantrok als hij een stevige boswandeling maakte. Een leren jack voor alle weersomstandigheden, speciaal bedoeld voor de koude dagen. Een stevig shirt dat je warm hield. Alles bij elkaar was het een outfit die helemaal niet paste bij deze zonovergoten zomerdag, maar desalniettemin precies wat hij nu nodig had.

Toen hij zijn luchtige kleren had verwisseld voor deze, bekeek hij zichzelf in de badkamerspiegel. Het was warm en hij zweette hevig. Maar nu wist hij tenminste dat hij goed beschermd was. Hij had ook een mooie zwarte zonnebril die hij opzette. En, van één van zijn reizen, een baseballpet versierd met een logo van het Amerikaanse leger. Hij kon zich niet meer precies herinneren welke reis dat was geweest, waarom hij hem had gekocht, en hij had die pet al lang niet meer ge-

gedragen, maar deze morgen voelde het als precies wat er nog ontbrak. Toen keek hij nog eens in de spiegel en vond zichzelf er heel intimiderend uitzien.

‘Laten we dit doen,’ zei hij zacht tegen zijn spiegelbeeld. ‘We maken het af. Jij gaat eraan, *punk.*’

Hij snoof zijn longen vol lucht, draaide zich om, pakte de sloophamer en stampte naar buiten. Deze keer was zijn pas allesbehalve schuifelend, maar stevig en zelfverzekerd.

Hij liep het gazon op. Hij luisterde. Hij hoorde zijn maaier nog steeds niet, maar hij nam aan dat hij ergens verborgen op de loer lag. Misschien onder de takken van een struik die over het gras hing. De tuin was groot, maar ook weer niet zo groot dat dat ding zichzelf onzichtbaar kon maken.

Midden op het gazon stopte Alfons en keek om zich heen. *Waar* was het krenge? Of deed hij net alsof hij aan het opladen was, om Alfons zand in de ogen te strooien?

Misschien had de machine nog meer duistere krachten dan hij al vermoedde. Misschien kon het hem *aanvoelen*. Een psychische verbinding met hem maken.

Alfons liep naar het laadstation. Net voordat hij onder de afdekplank op het hok van de maaier kon kijken, bespeurde hij argwaan. Mogelijk was het instinct.

Met een ruk draaide hij zich om.

De automower stond vlak achter hem. Stil rolde het naar zijn benen. Het maakte geen enkel geluid. Vanonder de behuizing zwaaiden weer die zwarte gevorkte tongen.

Alfons slaakte een kreet, hief zijn sloophamer en liet die met verwoestende kracht neerkomen op dat monster om het voor eens en altijd te verpletteren.

11

De dreun schampte de maaier alleen maar. Even was Alfons verbijsterd.

Hoe kon dit? De sloophamer had midden op de behuizing van het apparaat moeten slaan, en met vernietigend effect.

Toen realiseerde hij zich dat het ding - in niet meer dan de fractie van een seconde dat de hamer door de lucht had gezweefd om die behuizing te raken - een grillige ruk opzij had gemaakt.

Alsof je een mug probeerde dood te meppen en ervan overtuigd was dat je dat gelukt was, maar het beestje er toch zigzaggend vandoor zag gaan.

Hij hief de hamer weer op en slaakte een oerkreet. Maar hij kon niet voorkomen dat de gespleten tongen in één van zijn enkels beten.

Alfons voelde een steek van pijn die volkomen uniek was. Alsof een zwerm bijen al hun steken in één keer in zijn vlees boorde, dwars door zijn stugge spijkerbroek heen.

Hij zag een rode waas voor zijn ogen. Uit zijn keel steeg een brul op die in zijn eigen oren klonk als die van een wild beest. Op hetzelfde moment sloeg hij de hamer opnieuw in. Dit keer brak er wat plastic van de behuizing af. Meteen sloeg hij opnieuw. De machine probeerde te ontwijken. Ondanks die rode waas en zijn explosieve woede merkte hij het toch. De machine maakte schokken opzij en naar achteren. Tegelijk beten die tongen weer in zijn enkels, echter zonder hem dezelfde pijn te bezorgen als daarnet. Of misschien voelde hij het niet meer, was zijn adrenaline er een medicijn tegen. Dit was een strijd op leven en dood. Hij moest het apparaat van kant maken voor hij zelf bezweek en ten prooi viel aan de

maaier, voor de gespleten tongen hem zouden verscheuren en openrijten, net als de vogeltjes op zijn gazon.

Hij liet de hamer weer met al zijn kracht naar beneden komen. Dit keer richtte hij niet op de plek waar de machine zich nu bevond, maar een beetje naar links. Een gok, want het apparaat kon alle kanten op rukken.

Hij had geluk.

Het monster *maakte* nog een grillige draai, alleen precies naar waar de kop van de sloophamer het een verbrijzelende oplawaai gaf.

‘*Heb je!*’ gilde Alfons. ‘*IK HEB JE, STOM KRENG! IK HAK JE IN MOOTJES! IK LAAT GEEN LADERTJE VAN JE HEEL! IK KRIJG JE WEL!*’

Na die optater maakte de maaier geen grillige schokken meer. Maar misschien was hij slechts tijdelijk versuft.

Alfons bleef op het apparaat rammen. Hij sloeg en sloeg, zo hard als hij kon, alsof hij zelf een bezetene was.

12

Zweetdruppels liepen vanonder zijn baseballpet in zijn ogen.

Alfons hijgde. Van de grashapper was niet veel meer over. Het gazon lag bezaaid met stukjes hard plastic, onderdelen die in het bedieningspaneel onder de behuizing hadden gezeten, deeltjes van de motor, de draaischijf, en nog veel meer kleinere onderdelen die tot voor kort één geheel hadden gevormd van een machine, ontworpen en gemaakt om het gras te maaien van mensen zoals hij, die graag wat meer tijd voor zichzelf namen.

Alfons staaarde met uitpuilende ogen, open mond en bezweet gezicht naar de resten van de maaier. Hij zette een voet op een van de brokstukken.

Hij hief zijn beide armen op. In zijn rechterhand hield hij de sloophamer nog steeds stevig vast. Hij keek omhoog naar de blauwe lucht. Zijn tanden op elkaar, triomf in zijn ogen.

Hij slaakte nog een oerkreet. De maaier was dood.

Hij was dood!

13

Maar het was nog niet voorbij. De nachtmerrie was pas voorbij als de maaier *helemaal* weg was. Alfons pakte een schop. Hij keek om zich heen en zocht een geschikte plek om een gat te graven. Zijn tuin was groot, maar waar gaf je de resten van een automower een laatste rustplaats? Hij bleef om zich heen kijken, nadenkend, en toen bleef zijn blik op iets hangen.

Daar zou hij graven.

Zo ging hij het doen.

III

1

‘En dat...’ zei meneer Alfons tegen Jesse. ‘... Is het verhaal van mijn vorige grasmaaier.’

‘Je hebt hem begraven...’ zei Jesse met een droge keel. Hij had ademloos geluisterd. En langzamerhand begon hij zich af te vragen of dit wel een verhaal was dat hij had *willen* horen. Maar hij was niet in staat geweest om tegen meneer Alfons te zeggen dat hij moest ophouden met vertellen.

Dat ook weer niet.

‘Ik heb hem begraven,’ beaamde meneer Alfons. ‘Ik heb een groot gat gegraven en alle stukjes opgeraapt. Heel voorzichtig. Heel zorgvuldig. Dat kan ik je verzekeren. Alles ging in het gat, dat ik dichtmaakte, en toen heb ik er beton op gegoten. En ik zal je vertellen, Jesse, toen dat beton droog was *danste* ik op het graf van de maaier.’

Er viel een stilte. Meneer Alfons keek Jesse aan en Jesse keek hem ongelovig aan. Ze zaten in de schuur. Zijn mooie, grote luxe schuur. Plotseling begon er iets in Jesses achterhoofd te knagen. Niet op een prettige manier. Het was iets dat hem ongerust maakte. En in de plotselinge stilte meende hij plotseling een zacht geluid te horen. Hij spitste zijn oren. Het klonk alsof iemand... ergens op tikte. Daar leek het nog het meest op.

Bonk... bonk... bonk.

Het leek een beetje op een deur die niet helemaal dicht was en klapperde door het zuchten van de wind. Ja, zoiets was het.

Bonk... bonk... bonk.

Jesse hoorde het, meneer Alfons moest het ook horen, maar Jesse had het idee dat de oude man deed alsof hij het niet hoorde. En dat was enger dan het geluid zelf.

Jesse voelde zich steeds ongemakkelijker.

Maar... hij *moest* het weten. Hij had dit verhaal nu gehoord en hij moest de rest horen, er leek echt geen andere keuze te zijn.

‘Meneer Alfons... *waar* heeft u dat gat precies gegraven?’

‘Op de plek waar het hok van de grasmaaier stond,’ zei de man. ‘Nadat ik dat eerst ook gesloopt had.’

Jesse knikte. Het verbaasde hem niet.

‘En deze schuur, die is nog vrij nieuw. Deze staat er nog niet zo lang.’

Meneer Alfons knikte. Hij glimlachte. ‘Je bent een slimme jongen, dat wist ik. Ik heb deze schuur op het graf van de maaier gebouwd. Mijn oude schuurtje, dat ik eerst had, heb ik afgebroken. Maar wees gerust, we zitten op een hele zware betonnen vloer.’

En Jesse wist nu wat het bonkende geluid was dat hij hoorde.

Maar dat kon niet. Het kon de maaier niet zijn die bezig was zichzelf uit zijn betonnen graf te bevrijden. Nee, dat was onmogelijk. Meneer Alfons hield hem voor de gek, wat anders?

Alleen wist hij het niet zeker.

En hij wilde nu *gaan*. Hij wilde weg uit deze schuur.

‘Ga maar naar huis, Jesse,’ zei meneer Alfons, alsof hij zijn gedachten had geraden. ‘Het is een mooie zonnige dag. Je hebt vast wel andere dingen te doen.’

Jesse knikte gretig. Hij nam de uitnodiging om te vertrekken met beide handen aan.

2

Alfons liep met Jesse mee naar zijn fiets en zwaaide naar hem toen de jongen de weg op trapte. Jesse had meer haast dan normaal om te vertrekken en hij trapte sneller. Alfons kon het begrijpen. Nadat Jesse aan de horizon verdwenen was, schudde hij zijn hoofd, draaide zich om en liep terug naar zijn grasveld. Hij bukte zich en wreef over zijn enkel. Hij trok zijn broekspijp omhoog. Tegenwoordig droeg hij alleen nog maar lange broeken, hoe warm het ook was. Korte broeken kon hij niet meer dragen. Iedereen zou zijn enkel zien.

Alfons keek nog eens naar de wond waar de maaimachine hem had gebeten, wat pijn had gedaan alsof een hele zwerm bijen tegelijk hun angels in hem hadden gestoken, en die pijn was nooit helemaal weggegaan. De wond was nooit genezen. Een chronische rode plek op de enkel was gebleven, was blijven etteren, en het maakte niet uit welke zalfjes of andere medische middelen hij gebruikte om de wond te laten genezen. Deze wond kon niet genezen en hij zou ermee moeten leren leven.

Plotseling verscheen een vreemde gloed in Alfons' ogen. Hij glimlachte zonderling.

Toen knielde hij neer op zijn gras, boog zich naar de groene sprietten en begon het gras op te slokken dat Jesse net vers van het gazon had gemaaid. Tevreden vermaalde hij de oogst van vanmorgen tussen zijn kiezen.

Hij had gras *nodig*, sinds de maaier hem had gebeten, in die epische strijd op leven en dood.

Alsof hij gemaakt was om gras te happen.

© Jack Lance

Heb je genoten van dit verhaal?

Kijk dan op in deze Kings Things of op Suspenseshop.com voor een mooie aanbieding met nog meer verhalen!

Of op de website van Jack Lance voor informatie over de auteur.

Colofon

Handig om te weten

www.stephenking.nl

[Contact](#)

[Fanclubmerchandise en verkoop](#)

[Het StephenKingFans winkeltje](#)

[Kings Things Archief](#)

[Facebook](#)

Kings Things

Redactie:

Chrissy van der Haven, Peter R. van Veen,
Ewald Schattenberg, Jan Janssen,
Danny Paap, Cindy den Besten, Jeroen de
Vries, Mirjam Lichtendonk, Vicky Smets,
Laurens de Wit en Tinny Laenens.

Eindredactie:

Chrissy van der Haven en Jan Janssen

De Stephen King Fanclub is oorspronkelijk opgericht in 1999. De fanclub in de huidige vorm bestaat sinds 2002. Op 21 september 2002 kwam voor het eerst de website online. Het bestuur heeft er bij de oprichting voor gekozen om met donateurs te gaan werken in plaats van met betalende leden, zoals dat vóór 2002 het geval was. Dit wil dus zeggen dat iedereen bij alle informatie kan komen, en ook gratis gebruik kan maken van het forum.

De fanclub heeft een aantal vaste crewmembers en meerdere vrijwilligers, die er met elkaar voor zorgen dat de fans worden voorzien van al het nieuws omtrent Stephen King. Zo trekt de website maandelijks ongeveer 2200 bezoekers en zijn we actief op Facebook.

Kings Things Magazine is slechts één van de vele extra zaken die de fanclub te bieden heeft voor Stephen King-fans. We organiseren met regelmaat een fanclubdag of een Dollarbaby Film Festival, bezoeken een boekenmarkt of zijn te gast bij een bijeenkomst van anderen. Via facebook en Kings Things kunnen we alle fans gemakkelijk op de hoogte houden van het nieuws of speciale aanbiedingen van onze sponsors. En dat allemaal gratis!

Wil je ons werk ondersteunen? Een donatie kunnen we altijd gebruiken. We gebruiken die voor de verzendkosten van prijzen en software, maar ook voor merchandise, een fanclubdag en mogelijkheden om kortingen te creëren. Maar ook je bestelling in onze [eigen fanclub-winkel](#) (waar ook merchandise te koop is), en het [boekwinkeltje van Stephen King Fans](#) levert de fanclub een percentage op.

Help ons en stort een bedrag naar keuze op NL80 ABNA 0105 1552 68 t.n.v. stichting Stephen King Fanclub.

